Ára: 1 forint

XVI. évfolyam 19. szám

1960. Május 12

Ludas Matyi

Szür-Szabó József rajza

— . . . na és mit fog szólni ehhez Hruscsov?

A jó ember

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Boros a vendéglőben ül és észreveszi, hogy a mellette levő asztalnál valaki alszik. Jó ideig hallgatja a horkolást, de végül ideges lesz és azt mondja a főpincérnek: – Mondja, miért nem dobatja ki ezt az embert? Már két órája hortyog.

– Majd bolond leszek kidobatni – feleli a főpincér –, amikor már háromszor felkeltettem és mind a háromszor kifizette a cechjét.

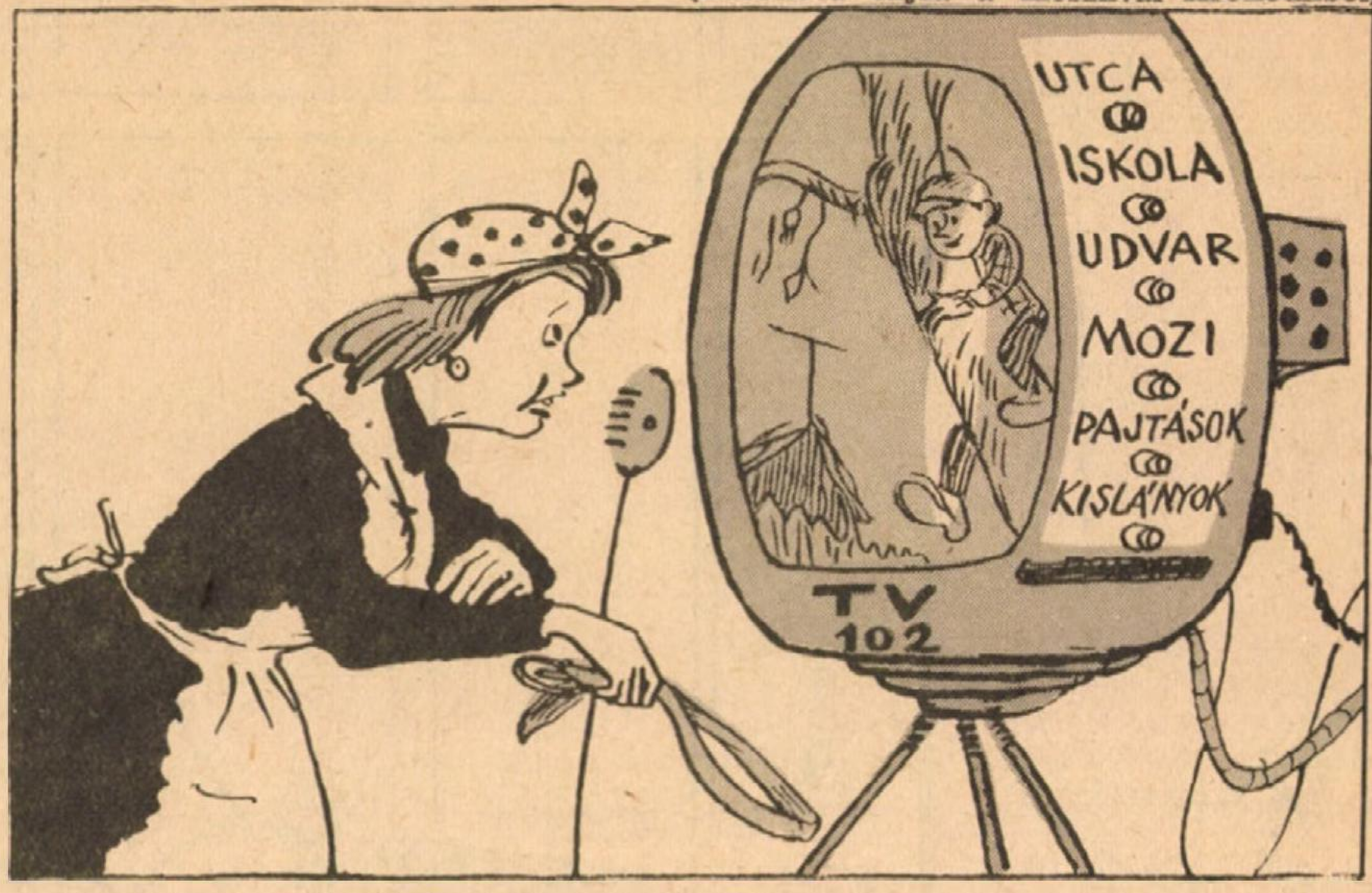
A hatáskör

– Az útra esett egy kis deszka... Azonnal küldjenek valakit, aki félreteszi!...

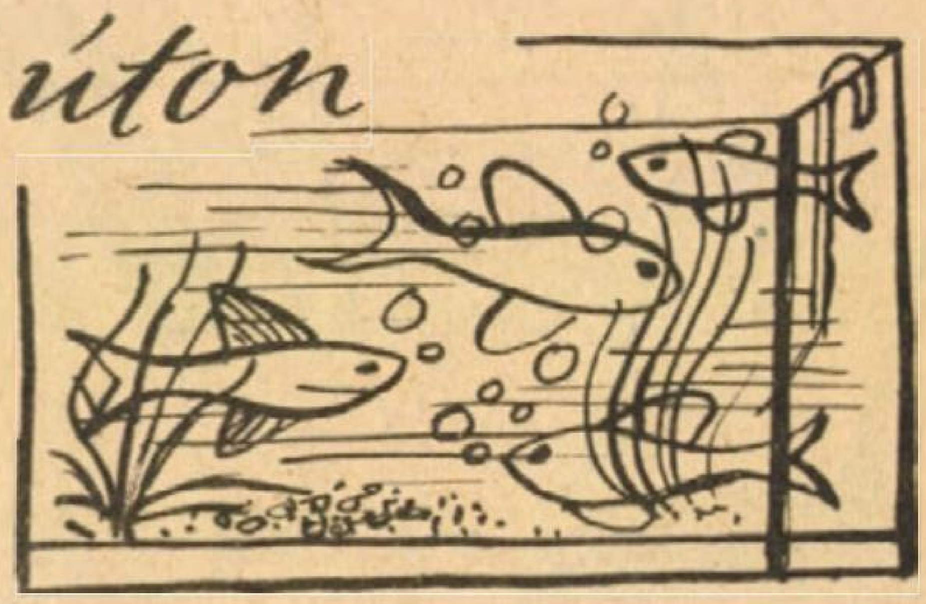
A jövő technikája

(Gorohova rajza a moszkvai Krokodilból)

– Vitya, hallod? Azonnal mássz le a fáról!

Halak a Váci úton

Turi szomszéd is megbánta örökre, hogy fusizott a gyárban. Dehogy gondolta volna, hogy olyan hamar kicsi lesz az az akvárium, amelynek vasanyagát – ami súlyra lehet talán másfél-két kiló –, apránként vitte ki a gyárkapun. A kezében lóbálva, mert az kevésbé feltűnő, mintha kabátja zsebe dudorodott volna ki, ha csak gondolatnyit is. Otthon megcsinálta az üvegezést, tele engedte az akváriumot hideg vízzel, hozott valahonnan egy fikarcnyi csöpp halat, de az másnap reggelre a hideg víztől annak rendje és módja szerint kiszenvedett.

Másnap fizetés lévén, Turi szomszéd a napi fröccs helyett bement egy ilyen díszhal üzletbe, összeválogatott néhány halat, már amelyik szemre megtetszett neki. Volt azok között kis sötétkék, fehércsíkos, pizsamás hal, volt tűzpiros, hosszú fekete farokkal, semmitmondó kis szürke, aminek a nézése volt olyan különös. Volt végül egy, amire azt mondta a boltos, nemsokára kis halai lesznek. Ajánlott persze növényt is, ami nélkül egy akvárium fabatkát sem ér. Amikor kiválasztotta az elvinni valókat, kiderült, hogy száz forintnál többet kell fizetnie értük, dehát egyszer kárhozik el az ember. Turi kifizette és vitte haza a külső Váci útra.

– Tegyél fel vizet melegedni! – parancsolt rá az asszonyra, aki feltette ugyan a vizet szó nélkül, de amikor le kellett számolni a pénzzel, s egy piros hiányzott, elsápadt, mély lélegzetet vett, hogy azt mondja:

– Hol a többi?

– Hol? Hát a halakra költöttem...

Az asszony sírva szipogta, hogy „elment az esze"... Átsírta a fél éjszakát, majd reggel tovább folytatta, mikor ránézett az órára, látta, hogy öt óra van és hites ura egy szál alsónadrágban guggol a fusiban készült akvárium előtt figyeli a halakat, miközben fél arcára rászáradt a borotvaszappan.

Attól kezdve Turi Lajost mintha kicserélték volna. Valaki telebeszélte a fejét, hogy az akvárium vizének hőmérsékletét állandóan mérni kell. Vett egy hőmérőt. Aztán speciális hőmérő kellett, aminek az aljában piros lámpa gyullad ki, ha túlhideg, vagy túlmeleg a víz. Később kukacokra volt sürgősen szükség, aztán desztillált vízre, nehogy valami járvány tegyen kárt a halakban. Aztán növényzet újfent, meg vízicsiga, világítótest, duruzsoló vibrátor, hogy tovább ne is folytassam.

Kavics kellett? Elküldte a fiát a Dunapartra, szép nagy kavicsokért, aztán a Gellérthegyre sziklát lopni.

Egy reggel felverte a házat üres dunsztos üvegért. Meglettek a kicsi halak, a nagyobbak már nyelték is el őket szaporán, ugyanúgy, ahogy a szemináriumvezető két évvel ezelőtt elmagyarázta egy politikai gazdaságtan előadáson. Hozzáfogott az elkülönítéshez kiskanállal méricskélve át a vizet, halastól, kukacostól, ahogy éppen jött.

Vasárnap áthívta a két szomszéd szakit és most már hárman guggoltak ott az akvárium előtt. Pár nap múlva házipletyka lett a dologból, hogy úgy látszik irigylik egyesek a Turiék akváriumát, mert venni akar most már az egész emelet.

Vettek is!

Egy cvikkeres úr járta végig őket valamelyik nap, a díszhal üzletes, aki tanácsokat osztogatott, újabb lehetőségekre hívta fel a figyelmet, amelynek megvalósításához üzletében minden szükségeset megtalálnak a kliensek. Amint megállt a Turi szomszéd akváriuma előtt száját fitymálva elhúzta.

– Ennyi halnak ilyen kicsi élettér... De uram, ez kínzás...

Ekkor bánta meg a szomszéd, hogy fusizott. A cvikkeres úr fejében ekkor fordult meg először, hogy nem lenne-e jó átjönni az üzlettel a Külső Váci útra...

Kovács Imre

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Felszállok a villamosra. A kalauznő hozzámfordul:
— Mi lesz? — kérdezi.
Széttárom a karjaimat.
— Ki lát a jövőbe? — mondom csüggedten.

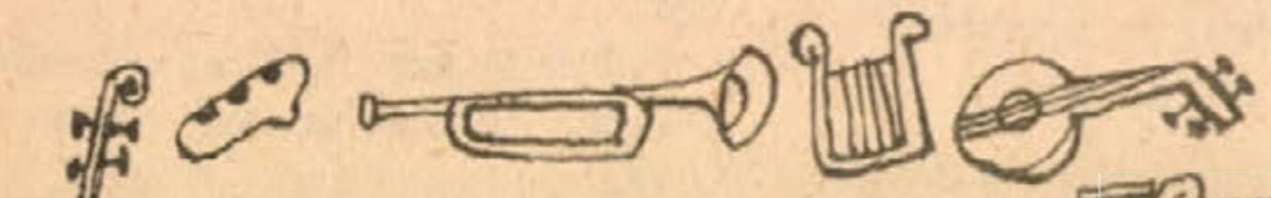
*

A „tegeződés vagy magázódás?" vitához szeretnék én is hozzászólni. Nekem is az a véleményem, hogy a túlzott tegeződés aláássa a hivatali fegyelmet. Ha valakinek azt mondják: „Te hülye!" — ez határozottan bizalmaskodásra vall, s nem szül jó vért. A „Maga szamár!" kijelentésben a kritika mellett megbecsülés is van, amelyet a hányaveti letegezésben hiába keres az ember.

*

Mivel újabb betyárcsárdát állítottak helyre, ezúttal Savanyó Jóskáét, lelki szemeimmel elképzelem, amint két-háromszáz év múlva eredeti formájukban állítják majd helyre azokat a józsefvárosi huligán-kocsmákat, amelyekben ismert galerik randalíroznak napjainkban.

f. l.

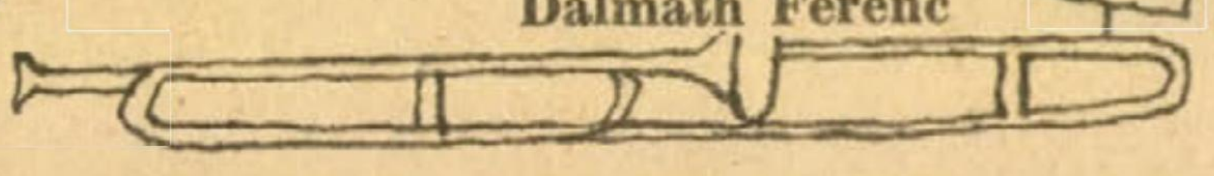
Wurlitzer-románc

A várkisasszony már aludna,
De bástya alján zeng a húr,
Lantját gyötörve juszt se tágít,
A rendületlen trubadur.
— S a lánynak súgja tán az álom,
Hogy egykoron majd létezel,
Hős dalnokok, modern utóda,
Elnyűhetetlen Wurlitzer.

Hogy műpártol majd sok mecénás,
A részeg, lumpoló palik,
Mert csak veled lehet mulatni
Eszpresszók mélyén hajnalig.
S cigány helyett a bánatukra
Balzsam te vagy, újmódi szer,
Dizőz és jazz-band egyszemélyben,
Gépdankópista, — Wurlitzer.

S adsz koncertet majd nemsokára,
Előttem szinte már a kép,
A hirre Mozart is feltámad,
S a hangversenyterembe lép.
Wolfgang Amadeus elámul;
— Tapsol tenyér, vagy párezer!
S megkérdi illő tisztelettel:
Szintén zenész, Herr Wurlitzer . . . ?

Dalmáth Ferenc

A precíz koncertlátogató

Vasvári Anna rajza

– Hé, egy cisz itt kimaradt!

Csúcstalálkozó előtt

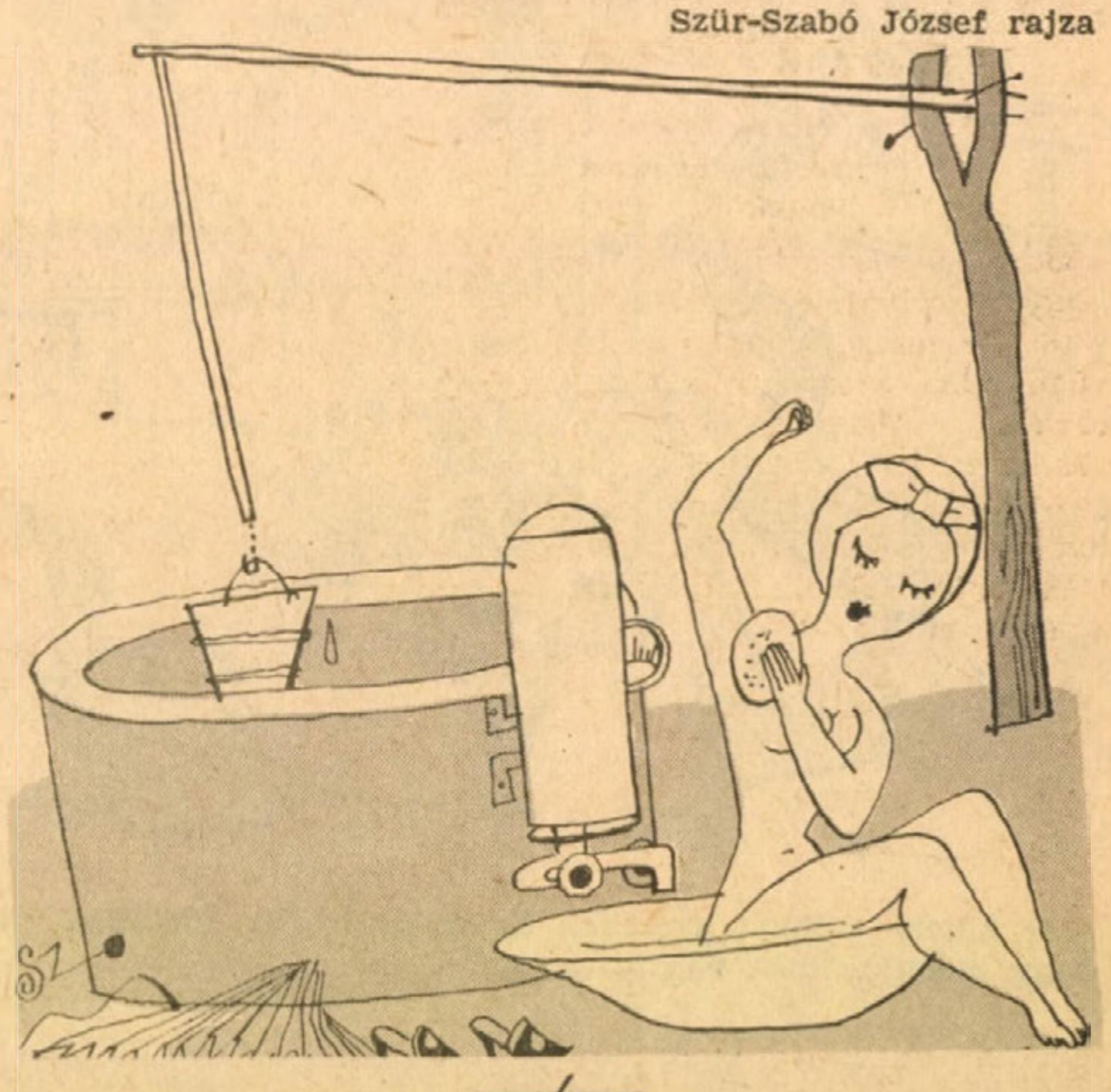
Gerő Sándor rajza

– És mi a panasza?
– Állandóan csuklom! . . .

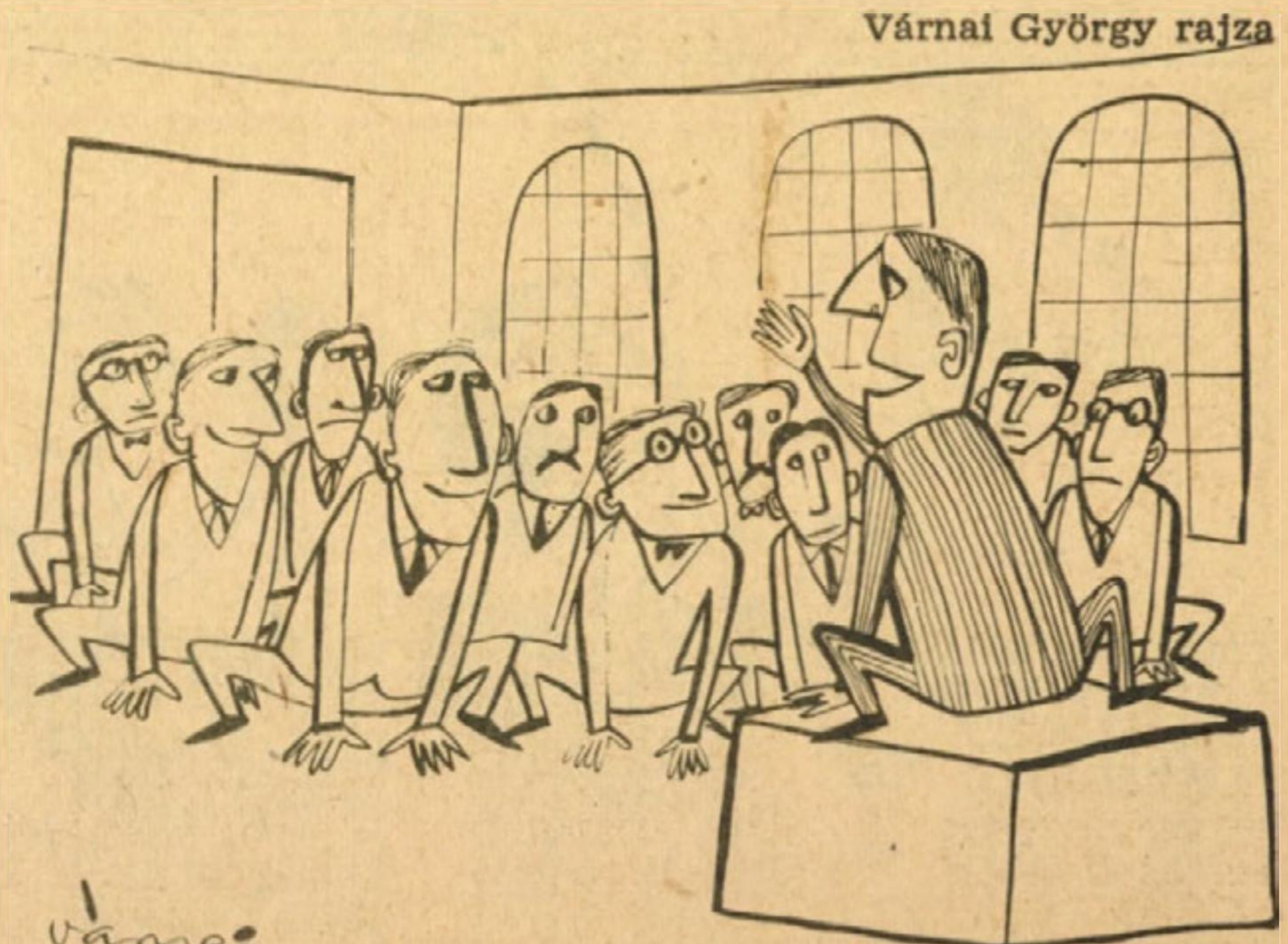
Haladás a falun

Szür-Szabó József rajza

Gyűlést tartottak a békaemberek

Várnai György rajza

Korai strandnyítás

Toncz Tibor rajza

– Megyek és átcserélem a strandbérletemet iszappakolásra! ...

Őszinte kartársak

Szűr-Szabó József rajza

– Együtt voltunk gyerekek és akkor is így döntöttük el, hogy melyikünknek van igaza . . .

Ezt olvastuk

Egyszerű „nyugdíjas"

A Népszabadság „Budapest szerelmese" címmel beszámolt Rexa Dezsőnél tett látogatásáról. Írását ezzel vezette be: *„Kilencven éves Budapest nagy rajongója, Rexa Dezső nyugdíjas . . ."*

Sajnálatos tájékozatlanság! Rexa Dezső, aki nagytudású, átfogó műveltségű író és kutató, a Pen Club tagja, több könyv és tanulmány kitűnő szerzője nem pusztán egy *nyugdíjas* a sok közül. A cikk írója jól tette volna, ha legalább egy lexikonból tájékozódik Rexa Dezső kilétéről.

Hogy halad a kérdés?

A Hétfői Hírek cikket írt a rákok tenyésztéséről, s ebben olvassuk: *„Hihetőleg a kérdés nem rák módjára hátra felé, hanem a rákot megszégyenítő ütemben előrehalad."*

A kérdésről általában nem szoktuk azt állítani, hogy halad, igaz, hogy egy ilyen haladó kérdés kedvéért kivételt is lehet tenni.

Nem stimmel a létszám

A Népszava címlapján „Készülődés a májusi seregszemlére" címmel fényképet közöl, melyen „Hamznek Jánosné, Magyar Józsefné és Nagy Kálmánné készítik a csokrokat". A képen azonban csak két asszony látható, a három közül valamelyik hiányzik.

Reméljük, hogy az illető igazoltan volt távol.

Stílusos cím?

Minden kommentár nélkül közöljük az Északmagyarország háromhasábos, nagy címét, mely szól eképpen: „MEGRÁZÓ FÖLDRENGÉS IRÁNBAN".

Állat az — állat?

Lapunk képet közölt, melyet a Simplicissimus hasábjairól vett át. A kép aláírása így kezdődik: „Egyik sakál a másikhoz . . ."

A rajzon látható állatok hiénák. Ők sem rokonszenvesebb állatok, no de miért ne tévedjünk, ha lehet?

Üdítő hír

„Az utóbbi hónapban három török játékvezető halt meg szívbénulásban," – ezt a hírt közli hétfői lapunk egy kis rovatában, melynek címe: „Sportmazsolák a nagyvilágból."

Hát ami azt illeti, ennél már jobbízű mazsolát is rágcsáltunk.

Egy kis félreértés

„Nő a család feje egy nemrégen felfedezett primitív patagóniai törzsnél," – olvastuk az Esti Hírlapban. Már-már azt hittük, hogy a család fejének hetenként új kalap kell, amikor kiderült, hogy a család feje nem növekszik, hanem a női nemhez tartozik, s pusztán egy kissé primitív patagóniai fogalmazásról van szó.

Egykutya?

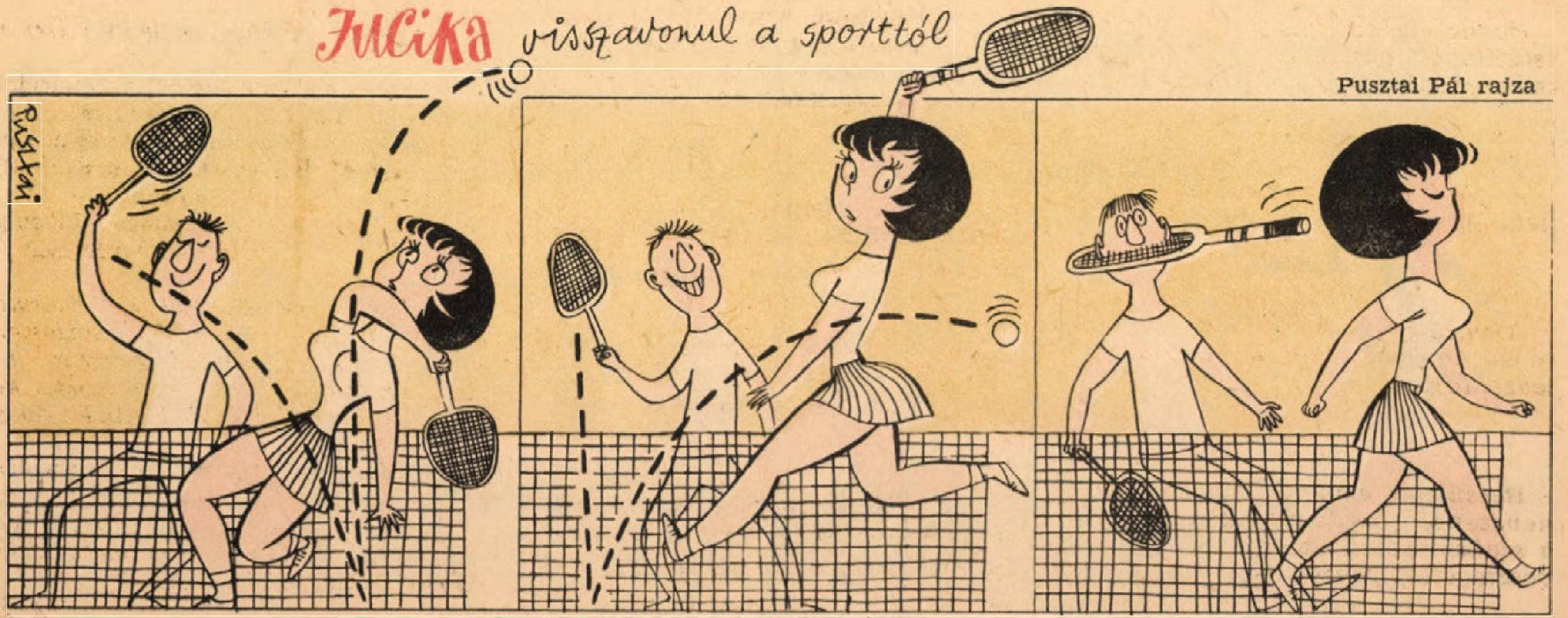
Az Élet és Irodalom egyik novellájának hősnője „kezébe vesz két horgolótűt", majd elmerülten mormolni kezd: „Egy sima, egy fordított . . ." Végül: „óvatos mozdulattal teszi le a horgolást".

Miért kellett a horgoláshoz egy tű helyett kettő? Talán inkább kötött a hősnő, nemde? Persze: kézimunka, az kézimunka.

Dr. Árgus

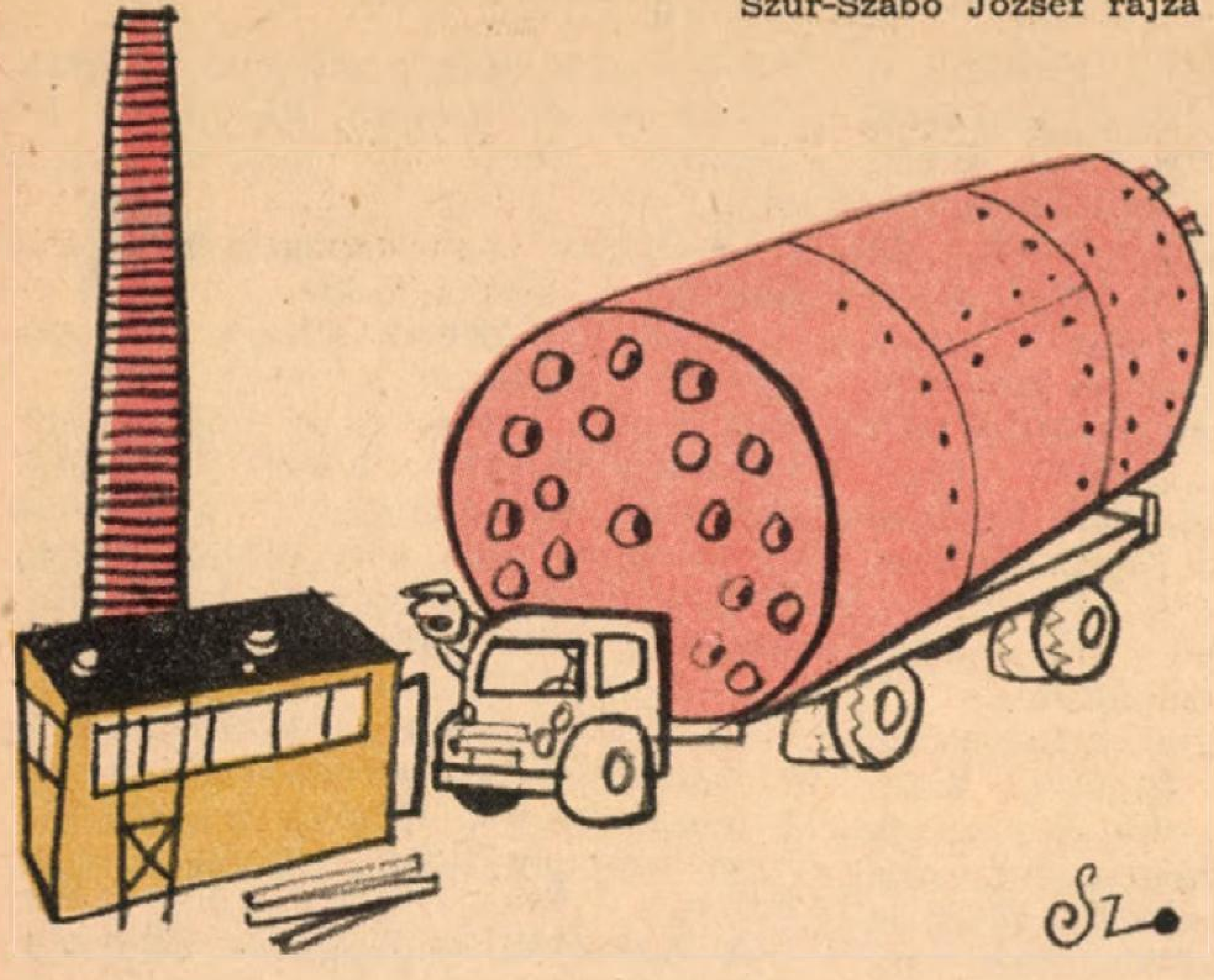
Julcika visszavonul a sporttól

Pusztai Pál rajza

Üzembővítés

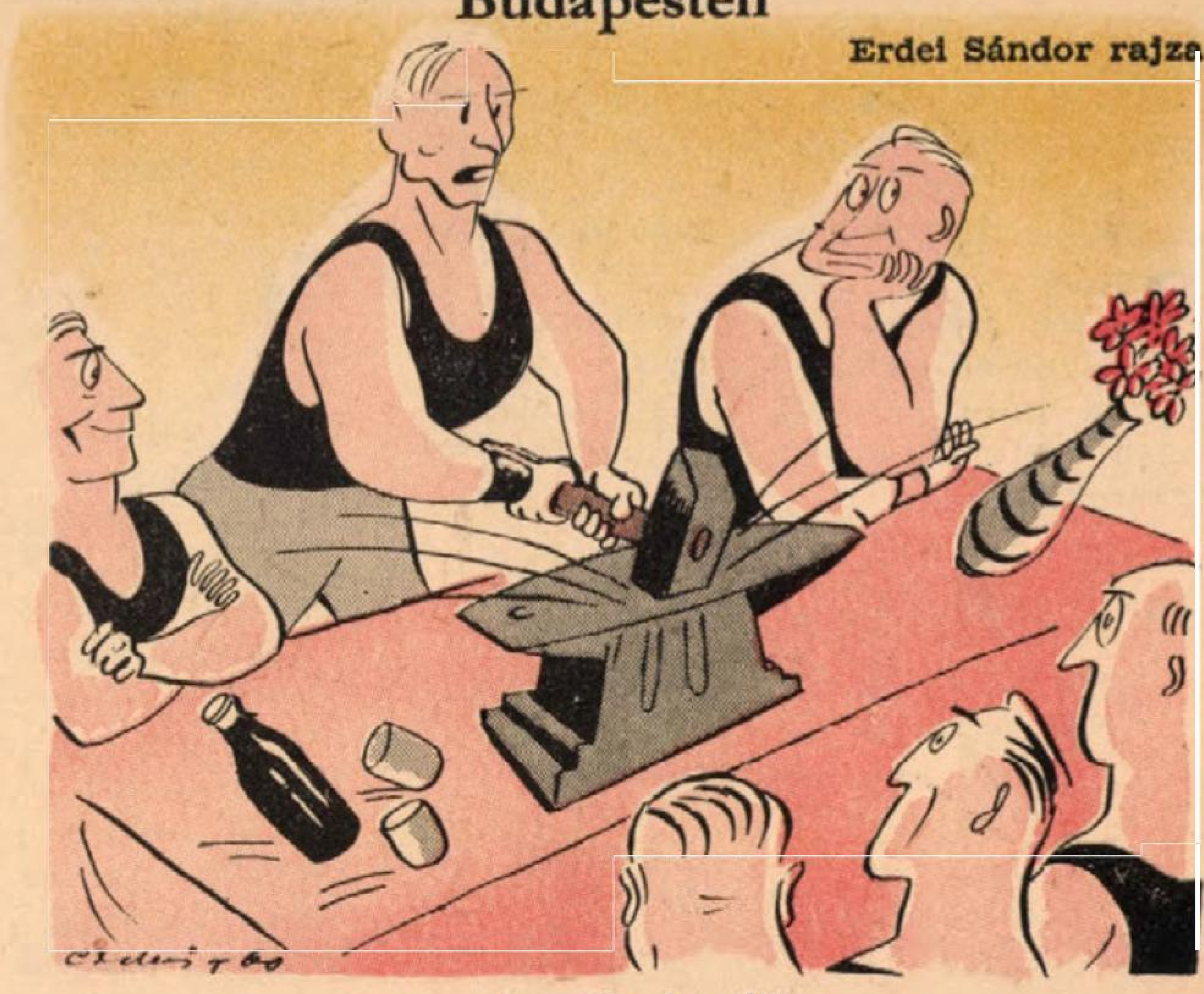
Szür-Szabó József rajza

– Meghoztuk az új kazánt!

Nemzetközi kovács-konferencia Budapesten

Erdei Sándor rajza

– Csendet kérek!

Előrelátás

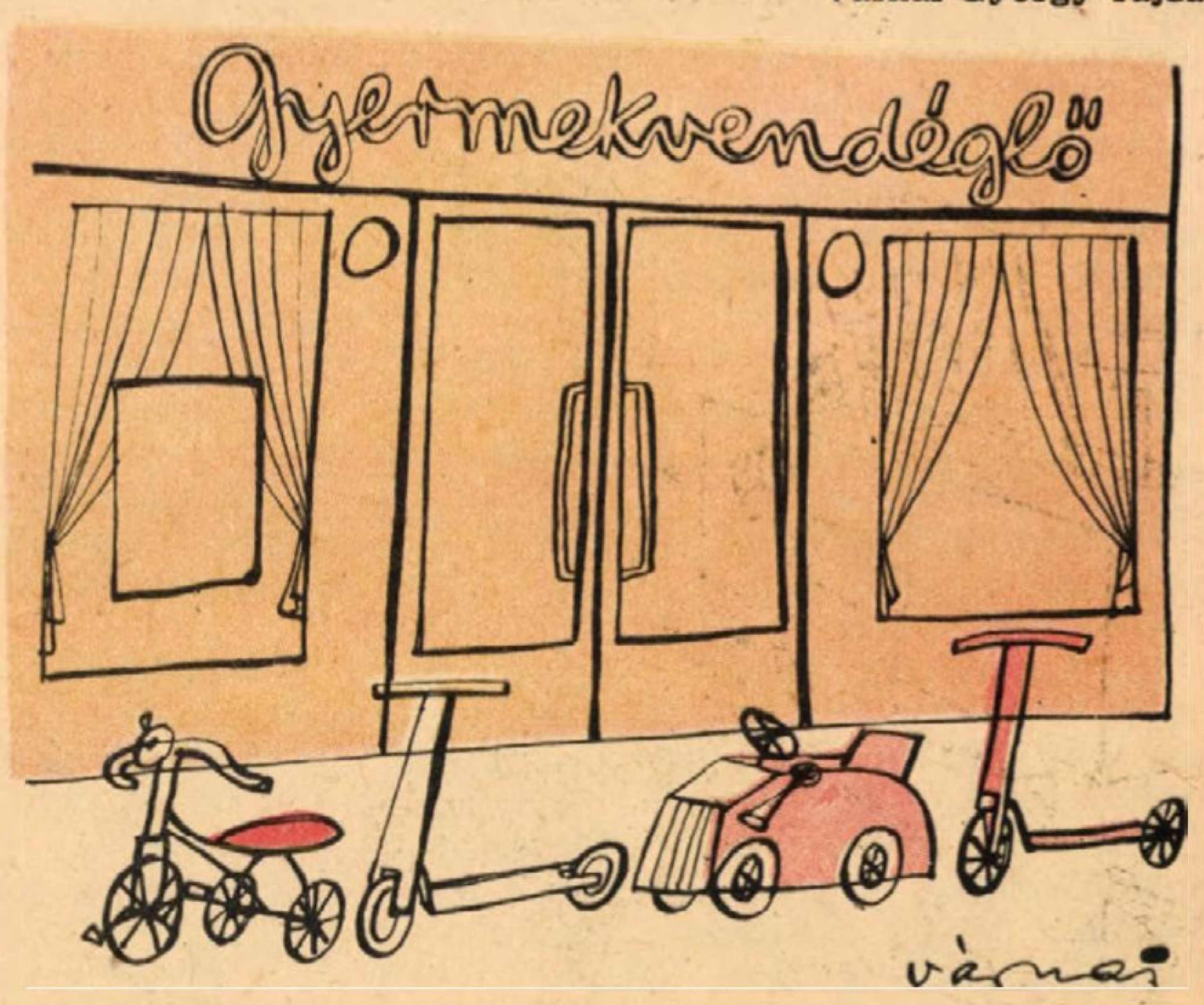
Gerő Sándor rajza

– Tudja, olyan nehéz nyáron hazacipelni azt a sok gyümölcsöt!

Gyerekvendéglő nyílik Pesten

Várnai György rajza

N. Labkovszkij

Feljegyzések

Ha az ember nem tudja időnként felújítani a garderobját, fel kell újítania időnként az ismerősei körét.

*

A jó dolgok önmagukért beszélnek. A rosszak bömbölnek.

*

A vevő anyagot keresett kosztümre és anyagot talált a ruházati bolt igazgatójára.

*

Becsületes ember. Minden néven nevezendő jövedelme után befizette a szakszervezeti tagsági díjat. Még a vesztegetési pénzek után is.

*

A bizományi üzlet igazgatójának havi jövedelme a következő tételekből alakult: ezer rubel normális, ötszáz rubel premiális és ötezer rubel kriminális.

*

Felvonásközben a függöny mögül kalapácsütések hangzottak: átkovácsolták a főhőst.

*

Tudjuk, hogy a kutya az ember legjobb barátja. Az ember mégis megsértődik, ha kutyának nevezik.

*

Mindenki emlékezett rá, hogy az írónak szemüvege van, de hogy milyen az arca, arra senki sem emlékezett.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

AZT ELHISZEM!...

A közelmúltban az alábbi meglepő szövegezésű apróhirdetést olvastam a Népszabadságban:

„Egyetemi tanárhoz, kutatóhoz férjhez mennék, 38-ig."

A dolog két szempontból is elgondolkoztatott. Egyrészt elképzeltem, hogy milyen kínosan érezheti magát az az egykét 38 éven aluli egyetemi tanár, akikre a hirdető hölgy céloz, másrészt – és ez a jelentősebb –, körvonalaiban kibontakozott előttem a házassági hirdetések új útja.

„Feleségül vennék jólelkű Kossuth-díjas énekesnőt. Lehetőleg mezzoszopránt." Avagy: *Szenvedélymentes tudományegyetemi rektor ismeretségét keresem házasság céljából. Pestiek előnyben."*

A leginkább célra vezetőnek azonban a következőt tartanám:

„Férjhez mennék Tupek Lajos, Budapest, VII., Miksa u. 10. sz. alatti lakoshoz. Kalandorok kíméljenek."

J. É.

Vándor éji dala

Két jólöltözött, középkorú férfi kopogtatott Goethe weimari házának kapuján. Kisvártatva a költő házvezetőnője kinyitotta a kémlelő ablakocskát.

— Kit keresnek? — kérdezte.

— Goethe úrhoz jöttünk — hangzott a válasz. — Egy kis alkotómunkára szeretnénk őt mély tisztelettel felkérni.

A házvezetőnő beengedte őket, s a két férfi rövidesen ott ült a szalonban, minthogy a költőfejedelem udvariasan hellyel kínálta meg őket.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte végül.

— Kérem szépen — mondta az egyik férfi —, a Filharmóniától vagyunk, egy kis munkára szeretnénk felkérni.

— Munkára? — rázta a fejét Goethe. — Sajnos, nagyon el vagyok foglalva, most fejezem be éppen a Faust második részét.

— És még hány rész van hátra? — kérdezte a másik férfi.

— Ez az utolsó.

— Nagyszerű! Akkor bizonyára nem utasít el minket. Röviden arról van szó, hogy szeretnénk a táncdalszövegek színvonalát emelni. Költőibbé, szebbé tenni. Mondjuk meg őszintén, táncdalszövegeink általában véve... enyhén szólva... nélkülözik az irodalmi igényt.

— Nem kell persze túlozni —, szakította félbe a másik —, vannak eredményeink is, mint például a Pancsoló kislány, az Eperfagyi, meg a régebbiek közül ma már klasszikusnak tekinthető Csini baba.

— Ezek dicséretes kivételek, de nagy általánosságban el lehet mondani, hogy a táncdalszövegírók néha teljesen megfeledkeznek az irodalmi örökkévalóságról. Azért gondoltunk a Mesterre, mert tudjuk, hogy mindig igényesen dolgozik. Volna-e kedve egy-két kedves táncdalszöveget írni nekünk?

Goethe vállat vont.

— Még sohasem próbáltam...

— Nem szabad ilyen szerénynek lenni — bátorította az egyik férfi. — Az önbizalom munka közben is megjön. Az ön tehetsége előtt nem lehet akadály. És nekünk nem is kellene teljesen új szöveg, régi verseit is felhasználhatná. Persze egy kicsit átalakítva.

— Például melyikre gondolnának az urak? — kérdezte Goethe.

— Lássuk csak... — tűnődött a másik férfi —, most hirtelen nem jut eszembe... az a fontos, hogy rövid, kedves, csattanós, mai legyen, fülbemászó, hangulatos, egy kis szerelem, miegymás...

— Hopp! — kiáltott fel az egyik. — Itt van a *Vándor éji dala.* Így ahogy van, nem elég ritmikus és egy kis szerelem is kellene bele.

— Nem egészen értem, mire gondol.

— Megmagyarázom. Például így lehetne megváltoztatni... ez csak vakszöveg, ízelítő példa... szóval:

Felmennék a bércre veled,
Add ide a drága kezed,
Madárka se rebben,
A szoknyád se lebben...

Vagy lehetne így is:

Fogok neked madarat,
Csendben ül a fa alatt,
Bébi...

Persze ezek csak esetlen kis példák, mi az ön géniuszára számítunk. Mi akadály lehet egy költőfejedelem előtt?

— Sajnos — csóválta a fejét Goethe. — Nincs időm...

— Megéri, tessék elhinni! — magyarázta melegen a másik férfi. — Egy egész Faust nem hoz annyit, mint egy jó szám. Szerzői jog, rádió, televízió, hanglemez... ha egy-két szám beüt, nem lesz többé gondja. Persze mi is jól járunk, végre lesz irodalmi színvonalú dalszövegünk.

— Nem érek rá! — mondta egy fokkal erélyesebben a költő. — Még a klasszikus Walpurgis-éjnek is csak a felénél tartok. Nagyon megtisztelő, hogy rám gondoltak, de nem vállalhatom...

A két férfi kedvetlenül távozott. Az egyik igyekezett felderíteni a másikat:

— Nem kell elkeseredni. Most elmegyünk Puskinhoz.

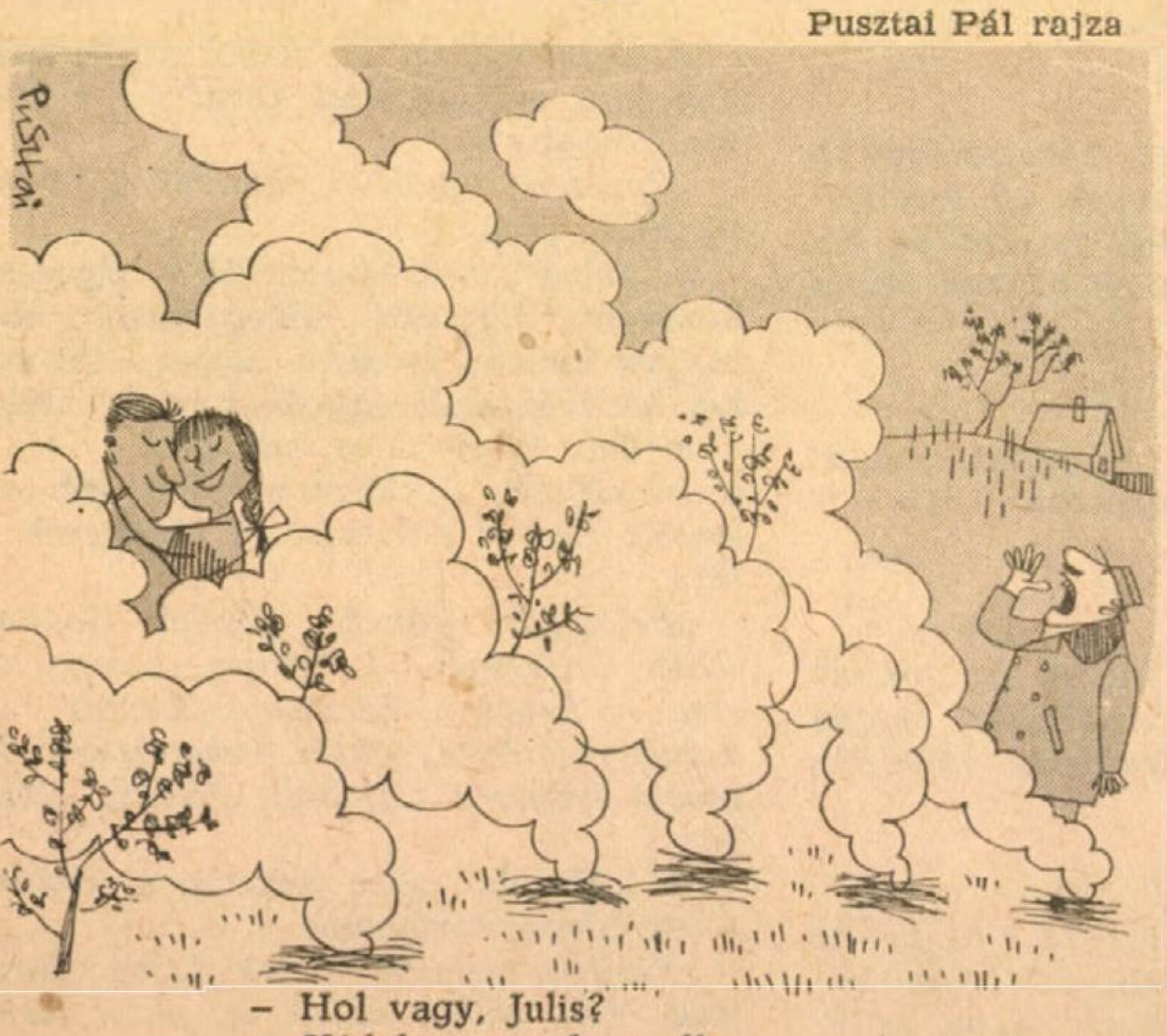
— Elegem van a nagy költőkből! Finnyáskodni, azt tudnak. De dolgozni, azt nem! Dante legalább őszinte volt. Megmondta becsületesen, hogyha addig élne, sem tudná megírni a Pancsoló kislányt. Legalább nem vágott föl.

A két férfi megállt. Dacosan egymásra néztek és határozott léptekkel elindultak Kacsmarek Harryhoz, a „Csacsi csacsacsa" világszerte ismert táncdalszöveg alkotójához.

Feleki László

Füsttel a fagy ellen

Pusztai Pál rajza

– Hol vagy, Julis?
– Védekezem a fagy ellen...

A sportrajongó apa

Szegő Gizi rajza

– Micsoda remek formában van ez a csirkefogó!...

AZ ÉN HÁZAM AZ ÉN VÁRAM

Sok bajom van mostanság a Kerületi Házkezelőséggel. Feljelentettek közvagyon rongálása miatt. De én nem hagyom magam. Ha kell, elmegyek a Minisztertanácsig.

Az idén januárban költöztem be feleségemmel az Alga utcai új lakóházba. A harmadik emelet kilencben kaptunk egyszoba összkomfortot.

Az első napokban remekül éreztük magunkat új otthonunkban. Mint a Nehézgépgyár dolgozója, jó munkám jutalmául hazavittem egy excenterprést. A fürdőszoba ajtón nem fért be a masina, ezért az ajtót néhány csákányütéssel kiszélesítettem. Gondoltam, majd elfusizgatok esténként. A goromba lakók néhány nap

múlva nekemtámadtak, hogy ne dübörögjek, mert leszakad az emelet.

Bocsánatot kérek, de az én szobám az én váram. Azt csinálok ott, amit akarok. Utóvégre késedelem nélkül fizetem a havi nyolcvan forint lakbért.

Voltak kellemes estéink is. Az ebédlőben felszedtük a parkettát és tábortüzet raktunk a szoba közepén. Beh gyönyörű volt! Odakint nagy pelyhekben hullt a hó, mi körülültük a tábortüzet, és ősi magyar dalokat énekeltünk.

Később kis háztáji gazdaságot rendeztem be a lakásban. A harmadik emeleti napsütés szépen érlelte a primőr salátát és az őszi árpát.

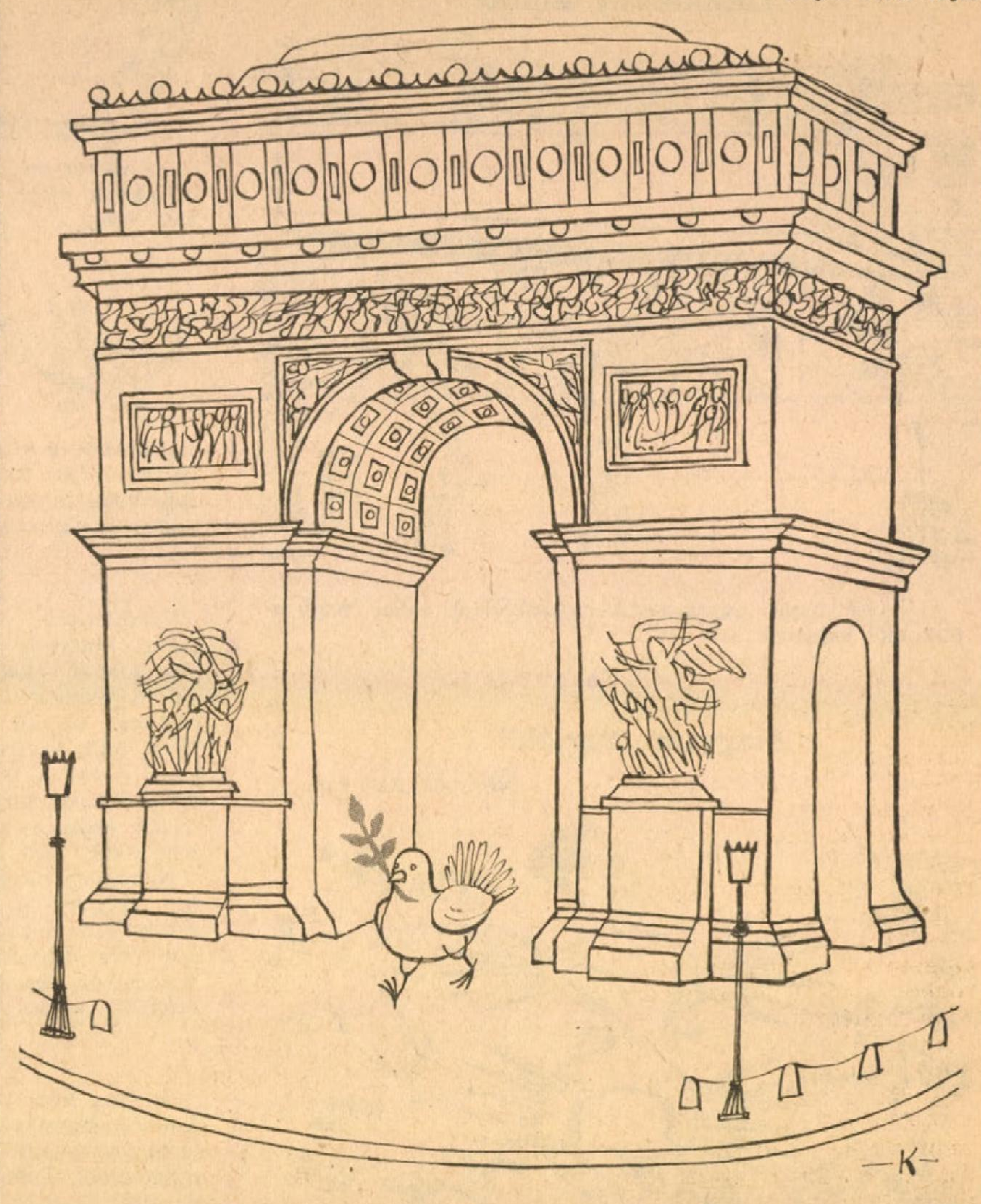
Kellemesen éldegéltünk, de az emberek oly rosszak. Panaszra mentek a Tanácshoz, hogy állatot tartunk a lakásban. Milyen okosan tudott nézni hűséges szemeivel Ráró. A lovat Alsódabason lakó nagybácsikámtól örököltem. Esténként eljátszogattunk a paripával. Ráróval igazán semmi baj sem volt. Egész nap békésen ropogtatta a fürdőkádat. A feleségem és én is dolgozunk. Nem értünk rá, hogy napközben foglalkozzunk szegénykével. Így nem csoda, hogy egy unalmas hétköznap délután kirúgta a lakás közfalát.

Rövidesen megkezdem a dinamit robbanóerejére vonatkozó kísérleteimet. Ha már állatot nem tarthatok, legalább a vegyi tudományban képezem magam. Ezt csak szabad?

g. sz.

Csúcstalálkozó Párizsban

Kaján Tibor rajza

Káröröm egy önkiszolgáló boltban

Toncz Tibor rajza

– Gyertek gyorsan, ilyen ügyetlen mukit még nem láttatok! . . . .

Hivatali pillanatkép

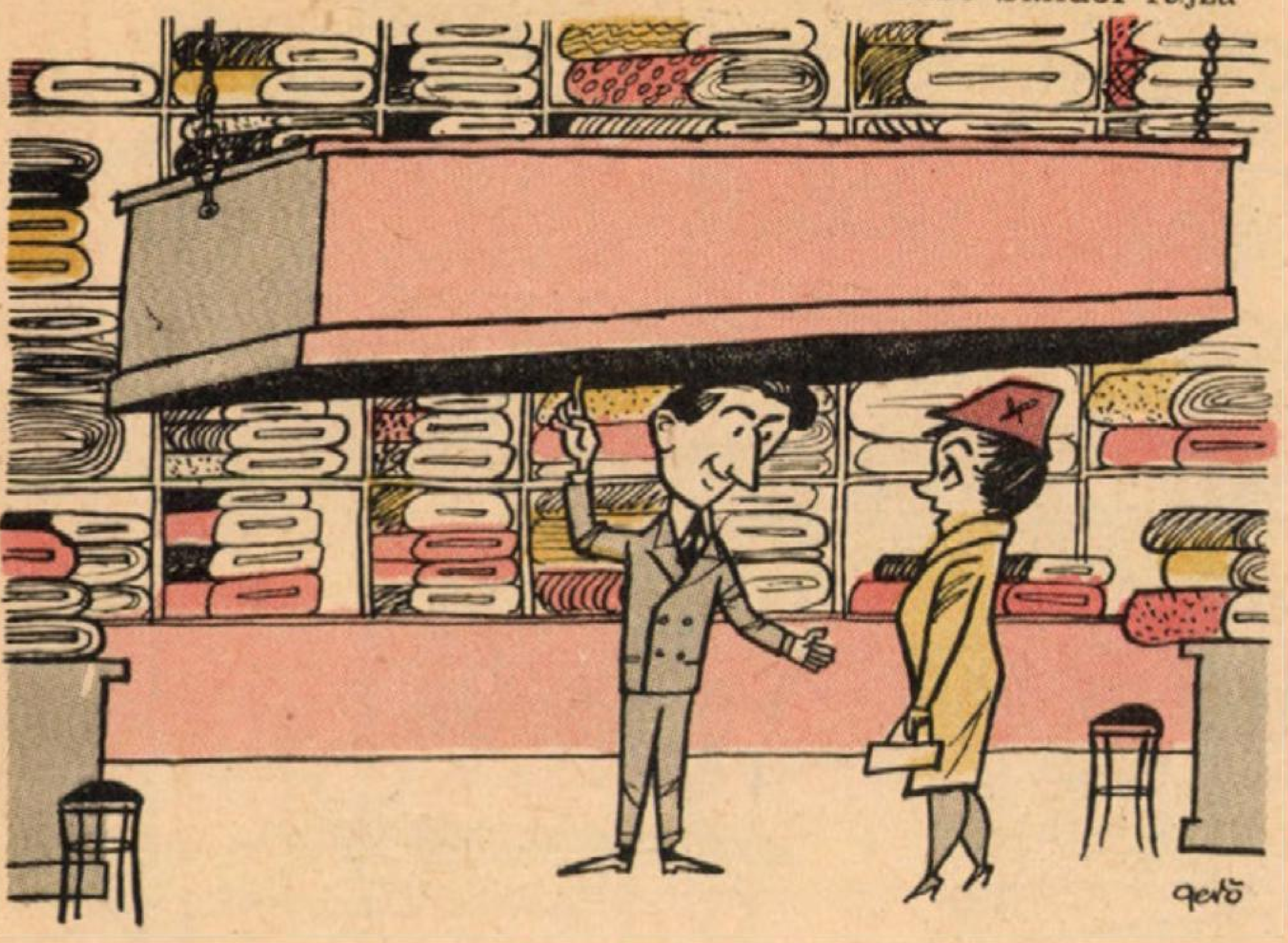
Hegedűs István rajza

– Nem tud kopogni?

Találékony eladó

Gerő Sándor rajza

– Tetszik tudni, egyes vevők ragaszkodnak ahhoz, hogy a pult alól kapjanak árut...

Nagyon „fogják”

Szepes Béla rajza

Hogy egy kicsit távoltartsa magától az ellenfelet.

Szemorvosi vizsgálat előtt

Vasvári Anna rajza

– Mit biflázol?
– Bemagolom a betűk sorrendjét, mert szemorvoshoz megyek, de nem akarok szemüveget viselni...

Az ember teremtésekor igen sok ember számára jutott ész, másoknak viszont már csak egy igazolás jutott arról, hogy van eszük.

*

Egy vendéglátóipari történet: fültanúja voltam nemrégen egy kis eszpresszó dolgozói üzemi megbeszélésének, mely az eszpresszó sarkában egy asztal mellett zajlott le és melyen a kerület instruktora beszámolójában az alábbiakat mondotta: *„Hazánk az elmúlt évek során kiheverte az ellenforradalom okozta súlyos károkat, az elmúlt időkben önök is százhúsz százalékra teljesítették a tervüket és különösen a sör és az égetett szeszesitalok terén számolták fel a lemaradást.”*

*

Valahányszor színházba megyek, látcsővel kínálnak meg a jegyszedők, de nem tudom, akad-e még színházi néző, aki napjainkban látcsövet bérel? Én a látcsövet elavult dolognak tartom, egy idejét múlta színházi stílus és kultusz csökevényének. A látcsövön át nem a színdarab látszik, hanem a festék-szemcsék a színész arcán és a műszempillája. Ez engem inkább csak zavar, mint lenyűgöz.

Nemrégen mégis jó hasznát vettem a jegyszedők látcsövének. Ugyanis az első sorba kaptam jegyet, s a színpadnak ekkora közelsége számomra nem nyújt illúziót. Kisiettem hát a nézőtéri bejárathoz, látcsövet béreltem, s azt *fordítva* tartva szememhez, úgy élveztem végig az előadást, mintha a tizennegyedik sorban ültem volna.

*

Nagyon sajnáltam, hogy a Nagyvilág legutóbbi számában Ionesco nagysikerű darabjának, az Orrszarvúnak, csupán harmadik felvonását olvashattam, az első két felvonást pedig ismertetésből. Tudom, hogy ez szabályszerű és szokásos dolog, de mert szívesen olvastam volna el az egész darabot is, lidérces álmom volt aznap este, s azt álmodtam, hogy egy irodalmi esten vagyok valahol, hol egy színész a pódiumra lép, elmondja a Walesi bárdok utolsó két versszakát s előtte ismerteti a két versszak előzményét.

*

Érdekes történetet olvastam a Hétfői Hírekben arról, hogy Bécsben titkos leánykereskedelmet lepleztek le, s hogy éltes és tehetős üzletemberek megtévesztett diáklányokat rontottak meg. A szerencsétleneket egy erre a célra kiszemelt szigetre szállíttatták, ahol kedvüket töltötték velük.

A tudósítás írója gondosan számított arra is, hogy egyesek számára mindez talán nem kellően undorító, s ezért befejezésül még azt is közli, hogy a fent említett gazdag, kéjsóvár szatírok ezenfelül még a béremelést is ridegen megtagadják a munkásoktól.

Hát ami sok, az csakugyan sok!

Somogyi Pál

Mae West könyvet ír

Mae West, az egykori híres amerikai filmszínésznő, aki terjedelmes testalkatáról és viharos életéről volt nevezetes, most megírja emlékiratait. Mint megjegyezte:

– Azelőtt a nők eltitkolták a múltjukat. Most megírják.

Az áhítat órája Isztanbulban

Szegő Gizi rajza

– Miniszterelnök úr, miért nem imádkozik maga Kelet felé?

– Mert nyugatról kapom a dollárt! . . .

SZURKA — PISZKA

Egy megbíráltra, aki bosszút liheg

Engedd, szálljon el fejedből a gőz,
ne forrj, ne tombolj, ne fenyegetőzz,
hibáidat, ne pedig azt, aki
bírálni mert, akard kiirtani.

Egy kultúrotthon programját olvasva

Minden kedvem oda lett:
mennyi dzsessz és operett!
Mondd, ó, műsorok ura,
neked ez a kultura?!

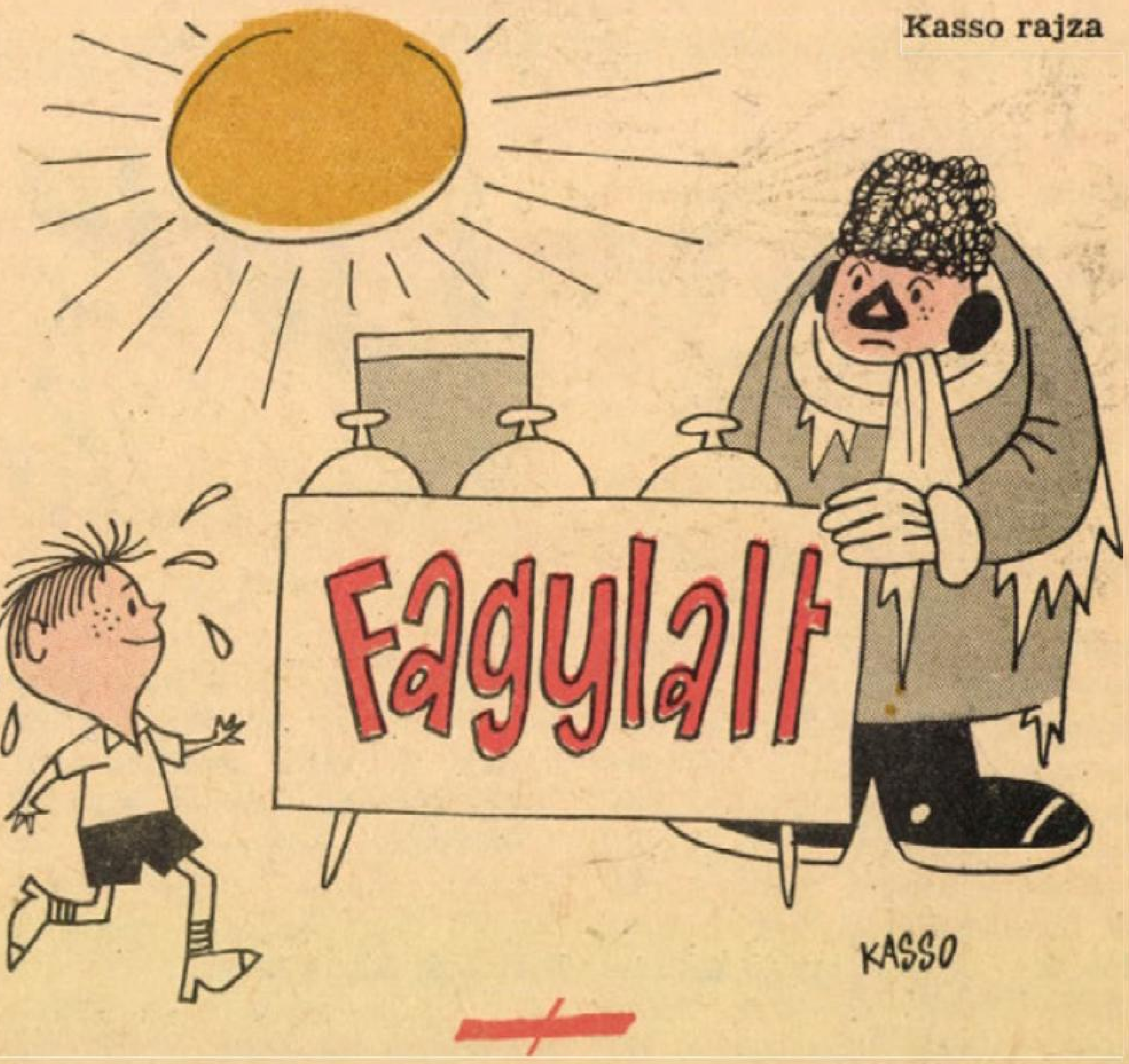
Egy üzemi mosodára

Mosodába viszem ingem
s hetek múlva, majdnem ingyen:
négy forintért a nyaka
piszkosabb, mint valaha.

Polgár István

Szeszélyes május . . .

Kasso rajza

Sok dia-mesefilm készül

Kaján Tibor rajza

Indul az üdülő-szezon

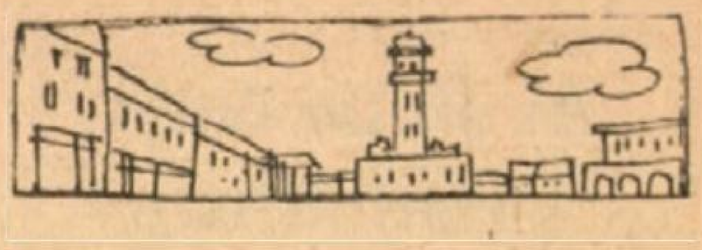
Gerő Sándor rajza

– Nézd, apu, városi camping!

TÓKIÓ és GYŐR

Wien, 1960. május.

Három és fél évvel ezelőtt Nyugatra osont barátommal üldögéltünk a napokban Mozart képe alatt a komponistáról elnevezett bécsi kávéházban. A zeneköltő éles füle már megszokta a magyar beszédet ebben a környezetben. Közömbös dolgokról diskuráltunk, Marlene Dietrichről, a csodanagymamáról, az osztrák futballisták sorozatos vereségeiről és a nehéz parkolási lehetőségről a szűk belvárosi sikátorokban. Egyszerre csak a barátom áttért a politika göröngyös útjára.

— Nem értem mi a csudának mész vissza Pestre! — szólt csaknem ingerülten. — Nyugaton is megtalálnád a helyedet.

— Ne agitáljuk meg egymást, — válaszoltam kedélyesen. — Ne beszélj rá, hogy künn maradjak, én sem csábítlak vissza.

Gyorsan témát változtattam:

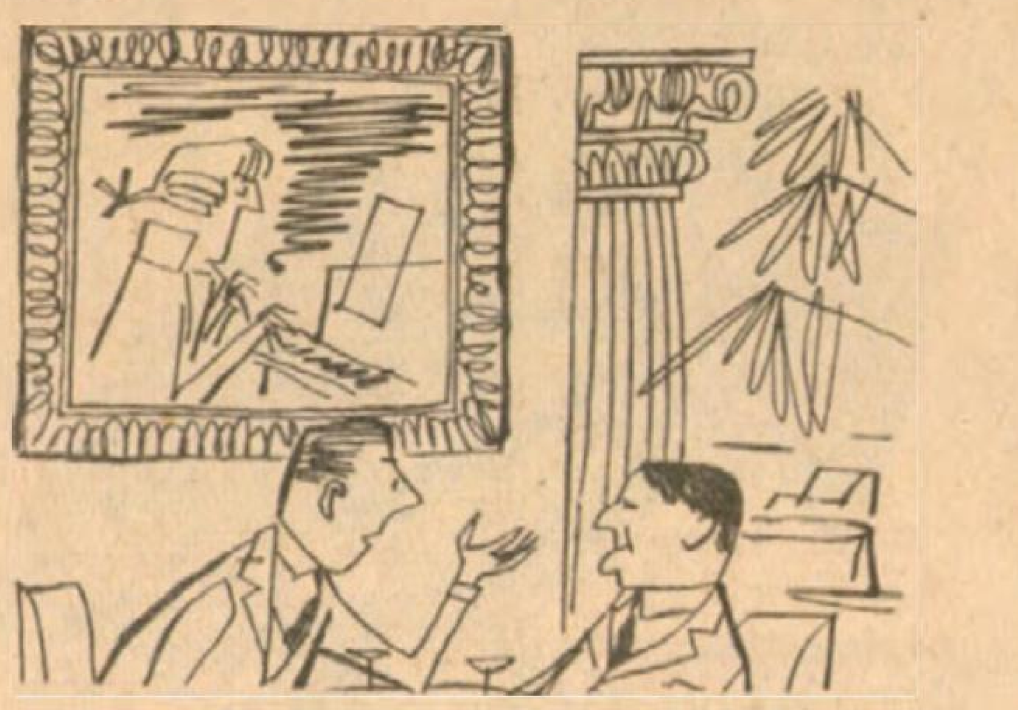
— Mit szólsz hozzá, ezt a peches Chessmant mégis kivégezték!

Mérgesen dünnyögte:

— Örülj neki, egy íróval kevesebb. Kisebb a konkurencia.

Megnéztem az órámat. Az ilyesmi ragadós. Ő is a csuklójára pillantott.

— Zahlen — mondtuk kórusban. Egyszerre akartunk fizetni. Erőszakosabb volt, ő győzött. (Megfigyeltem gyakori külföldi útjaimon 1956 óta: disszidens mindig vendégül látja az óhazából érkezett barátot. Lélektani oka: nehogy elmeséljem otthon, hogy én fizettem neki egy öt sillinges cehhet.)

A búcsúkézfogásnál szelíd hangon megszólalt:

— Nem agitálok, de szeretnék valamit mondani. Hidd el, mégis csak más világ ez, mint a tiétek. Felelj őszintén; ha neked reggel eszedbe jut, hogy másnap Tokióba akarsz repülni, el tudsz-e utazni minden további nélkül?

Számvetést csináltam. Nem is biztos, hogy kapok útlevelet Tokióba. De ha esetleg megkapom, akkor se egy nap alatt. Vízumokat kell szerezni. Könyörögni a Nemzeti Banknak jenért. Töredelmesen bevallottam:

— Nem tudok.

Diadalmasan kurjantott:

— Na látod! Vedd tudomásul, ha én most elhatározom, hogy holnap Tokióba utazom, fél délelőtt elintézem a formaságokat és reggel vidáman repülőre ülök.

— Van útiköltséged?

Meghökkent egy kicsit, de készségesen válaszolt:

— Dehogy van!

— Harminc éve ismerjük egymást, felelj őszintén. Azzal a készpénzzel, ami most a birtokodban van, meddig tudnál elutazni?

Kihalászott a zsebéből egy ötvenes bankjegyet és némi aprót.

— Győrig — felelte rezignáltan.

Még egyszer kezet nyújtottam és így búcsúztam:

— Győrig én is bármely percben el tudok utazni. Remélem előbb-utóbb találkozunk. Szervusz!

Stella Adorján

Interjú

A tudományos világ egyöntetű lelkesedéssel fogadta a náthaelleni szérum felfedezésének hírét. Ezt a rég óhajtott csodaszert, hazánkfia, Verpeléti Ottó Andor professzor találta fel. Ez alkalomból a Késődélutáni Hírharsona munkatársa felkereste a világhírűvé vált tudóst.

A professzor könyvekkel zsúfolt dolgozószobájában fogadta az újságírót. Az antik íróasztalon Einstein derűs fényképe látható ezzel a szöveggel: „Ottókának, kedvenc kémikusomnak, Albert Einstein". Verpeléti Ottó Andor roppant elfoglalt ember: reggel érkezett meg Rióból, ahol előadást tartott korszakalkotó felfedezéséről, és este máris utazik tovább Prágába, a Tudományos Társaság meghívására.

– Kísérleteimet – mondta a tudós, hátratett kézzel, fel s alá sétálva a szobában – ezerkilencszáztizenegyben kezdtem el. Éjt-nappallá téve, dolgoztam, de nyolc év múltán kiderült, hogy téves úton indultam el, számításaim elhibázottak voltak, kezdhettem mindent elölről...

– Pardon, professzor úr – szakította félbe a sajtó munkatársa –, ön agglegény?

– Az vagyok – felelte kurtán a professzor, aztán így folytatta: – Az eredménytelenség, a kudarc azonban nem keserített el. Sőt!

– Ne haragudjon, hogy ismét közbevágok – vágott szavába az újságíró, bocsánatkérő mosollyal –, de a professzor bácsi sohasem gondolt a nősülésre? Sohasem gondolt arra, hogy asszony kéne a házhoz?

Verpeléti fülig pirult és zavartan másról kezdett el beszélni, mint Bodóné, mikor a bor árát kérik tőle:

– Újult erővel vetettem magam a munkába. Négy évig a braziliai őserdőben éltem, ahol yaranda-gyökeret gyűjtöttem. E gyökerekből főzött párlatokkal kúrálják magukat az indiánok, ha náthásak lesznek. Ez a növény azonban nagyon ritka...

– Nem felelt a kérdésemre, Ottó bácsi – mondta az újságíró, mutatóujjával barátságosan megfenyegetve a tudóst. – Azt kérdeztem magától, Ottó bácsi, sohasem akart asszonyt hozni a házhoz?

A professzor megrázta hófehér sörényét.

– Még nem késő, Ottó bácsi, maga még fiatal ember. Hány esztendős is maga, Ottó bácsi?

– Száztíz.

– Hát az is kor, Ottó bácsi?

– Hol... hol is hagytam abba? – dadogta a tudós idegesen. – Ja igen! Tudom már. A dzsungelből hazatérve tovább folytattam a kutatást, és hét év múlva már sikerült megszüntetnem a tarajos gőték náthaját. Kutató munkámról hosszú cikket írtam egy koppenhágai tudományos folyóiratba.

– Ejnye, ejnye, Ottó bácsi – szólt rá az újságíró. – Maga mindig másról beszél. Úgy látszik, mégis csak van valakije, aki... Ne tagadja, Ottó bácsi!... Aztán mondja csak, szőke az illető, vagy barna?

– Tanulmányomra egy ausztrál tudós válaszolt, aki nyulakkal kísérletezett.

– A szerelem olyan, mint a lavina, Ottó bácsi – kuncogott a sajtó, – És a lavina olyan, mint a szerelem. Árulja el, Ottó bácsi, szép a kislány? Magas? Alacsony? Sovány? Kövér? No, várjon csak, majd én kitalálom, milyen lehet a nagy Ő: magas, karcsú, büszke járású, barnahajú, kékszemű és a szája, mint a szamóca. Stimmel? Eltaláltam?

A tudós leroskadt egy székbe és szívére szorította a kezét.

– Eltaláltam! – ujjongott a Késődélutáni Hírharsona munkatársa. – Szerelembe estünk, ugye? Nem kell szégyenkeznie, Ottó bácsi, mással is előfordult már!

– Aztán... aztán – hebegte Verpeléti Ottó Andor – tanulmányt írtam egy náthás ausztrál tudósról, aki szerelembe esett. Bocsánatot kérek, de ön teljesen összezavart... Már azt sem tudom, mit beszélek...

– Ez a szerelem jele – bólintott a sajtó. – Most még csak azt szeretném tudni, mikor tartják a lagzit?

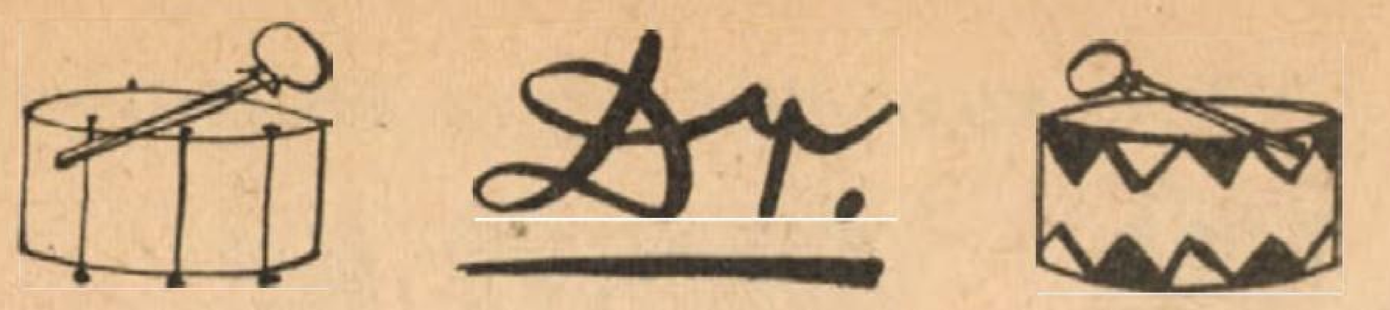
– Milyen lagzit? – suttogta a professzor aléltan.

– Hát a maga lagziját, Ottó bácsi. Nekem megmondhatja, nem adom tovább. Tudja, mi volna érdekes? Csoportos tudós esküvő az Akadémián... Remélem, meghív a lakodalmára!..

Verpeléti Ottó Andor már nem válaszolt. Magábaroskadtan, levegő után kapkodva, üveges szemmel nézett maga elé. Az újságíró megköszönte az interjut és kezet szorítva az agg tudóssal, így szólt:

– Büszkék vagyunk önre, Verpeléti Ottó Andor professzor úr! Száztíz éves korában lett szerelmes és száztíz éves korában gondolt először nősülésre! Hű, micsoda meleghangú, színes riportot írok erről!... Világhírűvé fogom tenni, professzor úr!

Mikes György

Amióta olvastam a lapok hirdetéseiben, hogy a Bányalég utcai Escorial-grillben a Stefanics—Dr. Kenéz duó játszik, nem sokat töprengek, hol táncoljak napi munkám végeztével. Nyomasztó és megújuló gondtól szabadultam meg ezzel. Az idők folyamán ugyanis meglehetősen sok tánczenekart kipróbáltam, de valahogyan egyiket sem éreztem eléggé kulturáltnak. Valahányszor el akartam merülni egy mambó vagy egy tüzes rokendroll pezsgő mámorában megtorpanásra kényszerített az a kínos felismerés, hogy a zenekarnak nincs diplomás tagja, s ennek következtében a zenészek általános műveltsége nem üti meg a kívánt mértéket. A Paradicsombárban például már-már jól éreztem volna magam, amikor eszembe jutott, hogy az ügyvédi vagy orvosi képesítést a zongorista épp úgy nélkülözi, mint a dobos, s ez oly mértékben bántott, hogy a panaszkönyvet kértem.

Annál megnyugtatóbb számomra most, hogy az Escorial-grill a fokozottabb igények kielégítésének céljából Dr. Kenézt szerződtette. Meg is tekintettem a doktor fényképét a grill bejáratánál: dús szőke haja, mosolygós kövér arca a legnagyobb bizalommal töltött el. S nem is csalódtam benne: mint utóbb megállapíthattam, kitűnően dobolt. Már jó néhány ügyes dobost volt alkalmam ismerni, de doktor Kenéz különb mindegyiknél. Nemhiába végzett egyetemet s szerzett diplomát, dobolásában széleskörű tudás, a római jog alapos ismerete nyilvánult meg. Tessék elhinni: másként megy az a csacsacsa, ha a kis zenekar dobosa néhány évet előbb az egyetemen töltött. Íme, Stefanics, a zongorista, meg sem közelítette társát, játékán érzett, hogy csak középiskolát végzett.

Eleinte különösnek tűnt fel, hogy egy diplomás ember dzsesszdobosnak áll be, hiszen napjainkban minden diplomás fiatalember találhat munkahelyet. Két foxtrott között azon is eltűnődtem, hogy ha Kenéz nem azt a hivatást folytatja, amelyet évekig tanult és amelyben diplomát szerzett, miért használja mégis a dr.-t? Más szóval: miért akar tiszteletet kelteni egy olyan diplomával, amelyet ő maga sem tisztel? Rájöttem azonban, hogy igazságtalan gondolatok ezek. Dr. Kenéz csak megbecsülést érdemel.

Dr. Kenéz nyilván az össz-emberiség érdekeit kívánta szolgálni, amikor kényelmes és nappali hivatását a nagyobb megerőltetést igénylő éjszakai dobolással cserélte fel. Úgy érezte — és nem ok nélkül —, hogy egy jogász sohasem teheti annyira vidámmá az emberek életét, mint egy dzsessz-dobos, arról nem is szólva, hogy diplomás ember sok van, de dzsessz-dobos kevés. Meg aztán napjainkban, a politechnikai képzés korában, a sokoldalú embereké a jövő. Nem rossz dolog, ha a grill zenekaránál válóperes ügyekben tanácsot lehet kapni, aminthogy például én is szívesebben vétetem ki a vakbelemet egy olyan sebésszel, aki azonfelül, hogy orvos, még szakszofonozni is tud.

Tabi László

A lógós egyetemisták megtérítése

Takács Zoltán rajza

Budapesti Népi Együttes

Vasvári Anna rajza

Hazaérkezett az Afrika-expedíció anyaga

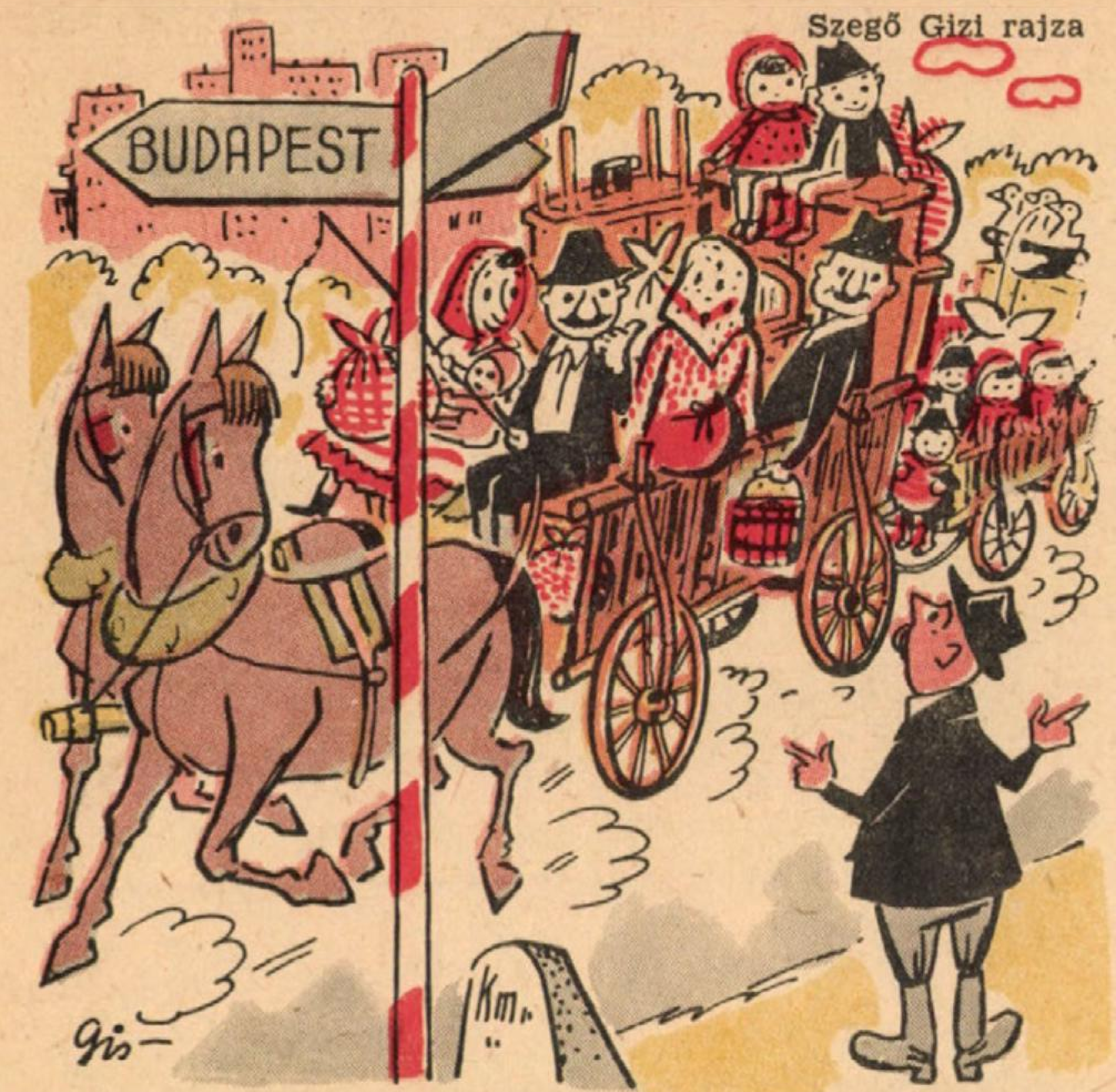
Hegedűs István rajza

– Hova tettük a filmfelvevőgépet?

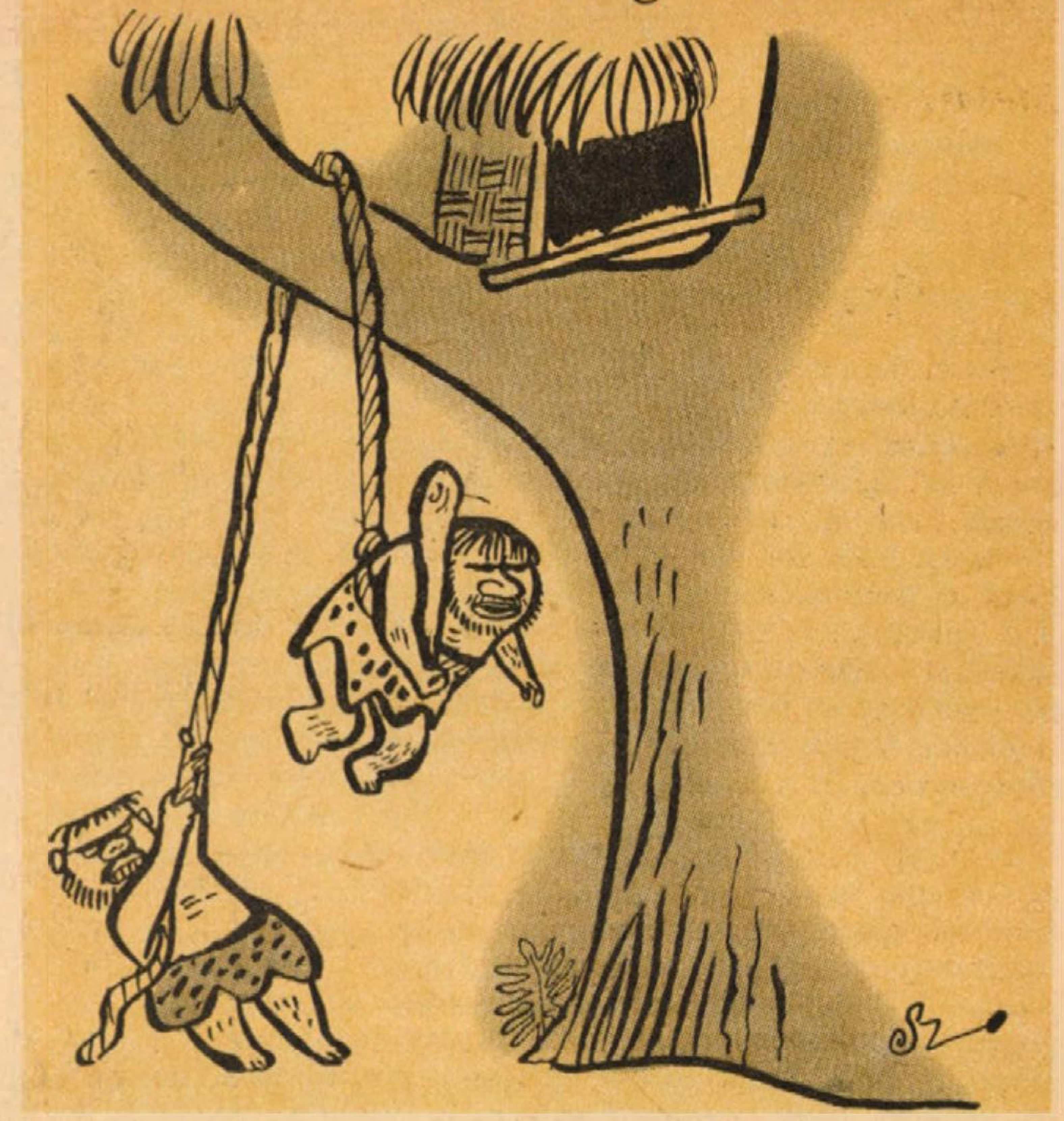
Honfoglalás

Szegő Gizi rajza

– Tudja, a sógorom kapott Pesten egy szobakonyhás lakást, hát felköltözünk . . .

Mikor az ember még a fán élt

– Kíváncsi vagyok, meddig lesz jó a lift! . . .

Motoros iskola

BRÓDY SÁNDOR a másvilágon

Bródy Sándor, hányatott életének egyik sötét napján, Bécs mellett öngyilkosságot kísérelt meg. Egyik barátja és tisztelője, egy bécsi szanatórium főorvosa, a tragikus esetről értesülve intézkedett, hogy az írót az ő szanatóriumába szállítsák. Bródy itt néhány percre visszanyerve eszméletét észrevette, hogy az ablakredőny le van bocsátva és a lámpák égnek a szobában. Megkérdezte az ágya előtt ülő ápolónőt, hogy hány óra van.

– Délután három óra – hangzott a válasz. Arra a további kérdésre azonban, hogy akkor miért van lebocsátva a redőny és miért égnek a lámpák, zavart hallgatás volt a válasz.

Ez a jelenet ott-tartózkodásának első napjaiban néhányszor megismétlődött. Végre Bródy Sándor felgyógyult, csakhamar megjött az élet- sőt az alkotókedve is és főorvos barátjához fordult felvilágosításért az éjjel-nappal lebocsátott ablakredőny és a folyton égő villanylámpák ügyében.

– Öngyilkosságoddal egyidőben nagy tűz pusztított egy közeli fatelepen, és a lángok napokig láthatók voltak betegszobád ablakából is. Tudnod kell azt is, hogy Agáta nővér, aki olyan odaadóan ápolt, roppant vallásos teremtés: nemcsak a másvilágban hisz, hanem arról is megvan győződve, hogy az öngyilkosok a pokolba kerülnek. Téged akart tehát megkímélni – fejezte be a főorvos felvilágosítását –, hogy az ablakon kitekintve azt ne gondold: máris ott vagy . . .

E heti hirdetésünk

Virtuóz az eszpresszóban

Balázs-Piri Balázs rajza

Rajzok a prágai „Dikobraz"-ból.

— Az idei tervet már nem hasból csináljuk! Idén lemásoljuk a tavalyit!

Stefan Sabo:

Macerálja a kedves nagynénikéjét!

Kovalik Albin alig két hete került vállalatunkhoz. Általában délelőtt tíz óra tájban jött be a hivatalba, átolvasta a napilapok sportrovatát, utána gondolataiba merülve ült íróasztala előtt. Egyedüli ténykedése az volt, hogy néha megsimogatta az orra alatt vonuló keskeny szürkés csíkot, amit csak a legnagyobb jóakarattal lehetett bajusznak nevezni. Pontban egy órakor fogta a kabátját és rugalmas lépésekkel távozott. Egy napon nem tudtam már türtőztetni magam és odaszóltam Kovaliknak:

– Hallja, kedves kollégám, úgy veszem észre, hogy nagyon unja magát. Mint kartárs a kartársnak, tisztán jóakaratból azt tanácsolom magának, lásson hozzá valamihez, legalább úgy tessékļássék . . .

Kovalik fölényesen rámmosolygott, majd röviden és velősen kijelentette:

– Menjen és macerálja a kedves nagynénikéjét!

Ezzel becsapta maga után az ajtót és távozott.

Néhány nap múlva Polák csoportvezető is felfigyelt Kovalikra, megállt asztala előtt és így szólt:

– Kovalik kartárs, látom, hogy ön értelmes fiatalember és jól tudom, hogy kezdetben, amíg bedolgozza magát, bizonyos nehézségek merülnek fel. Arra kérem, forduljon bizalommal hozzám tanácsért és útbaigazításért . . . Ugye érti mire gondolok? . . .

Kovalik néhány másodpercig hallgatott, majd megsimogatva, bajuszát, leereszkedően kijelentette:

– Azt tanácsolom önnek, kedves kartársam: macerálja a kedves nagynénikéjét!

Röviddel ezután történt, hogy Dobrovszky főosztályvezető, amikor a folyosón találkozott Kovalikkal, megállította:

– Nicsak, nicsak, az új munkatárs! Hogy mint érzi magát nálunk? Remélem meg van elégedve munkakörével és nem felejti el, hogy valamennyien a köz javára dolgozunk . . . Arra kérem, fogja fel a dolgot politikai szemszögből. Népgazdaságunk és a nemzetközi helyzet is azt kívánja, hogy minden erőnket a termelés szolgálatába állítsuk . . . Remélem tisztában van azzal, hogy mit vár a társadalom tőlünk és persze magától is?

– Tisztában vagyok! – felelte rendületlen nyugalommal Kovalik. – De tudja, mit mondok? Macerálja a kedves nagynénikéjét!

Így került sor arra, hogy maga az igazgató hívatta magához Kovalikot:

– Először is elnézését kérem – mondta barátságosan kezetszorítva a fiatalemberrel –, hogy munkatársaim olyan tapintatlanul bántak önnel. Nem ismerik még a káderekkel való helyes bánásmódot, nem rendelkeznek a szükséges önfegyelemmel és türelemmel s főképpen nem tanulmányozták a Makarenko műveiben lefektetett pedagógiai elveket. Úgy döntöttem, hogy közvetlenül én veszem kezembe az ön irányítását . . . Tessék gyújtson rá!

– Nem dohányzom!

– Akkor talán egy pohár italt?

– Nem iszom!

– Tessék, üljön le!

– Nem ülök le!

– Kérem tekintsen tanítójának, barátjának, és mondja meg őszintén mi bántja, mi a kívánsága?

– Őszintén megmondom . . . Az a kívánságom, hogy macerálja a kedves nagynénikéjét!

Ezzel fogta magát és elhagyta a helyiséget.

Az igazgató egy ideig dermedten nézett maga elé, majd csengetett és sürgős igazgatói értekezletet hívott össze.

– Ki vette fel ezt a pökhendi, ronda Kovalikot vállalatunkhoz?! – tette fel a kérdést, szinte ordítva. Ki volt az a kétbalkezes? . . .

A kérdést követő fagyos csendet a személyzeti osztály vezetőjének síri hangja törte meg:

– Kovalik Albin kartársat a minisztérium határozott utasítására vettük fel.

Ideges izgés-mozgás támadt, majd megszólalt a főosztályvezető: – Mi a teendő tehát az adott helyzetben?

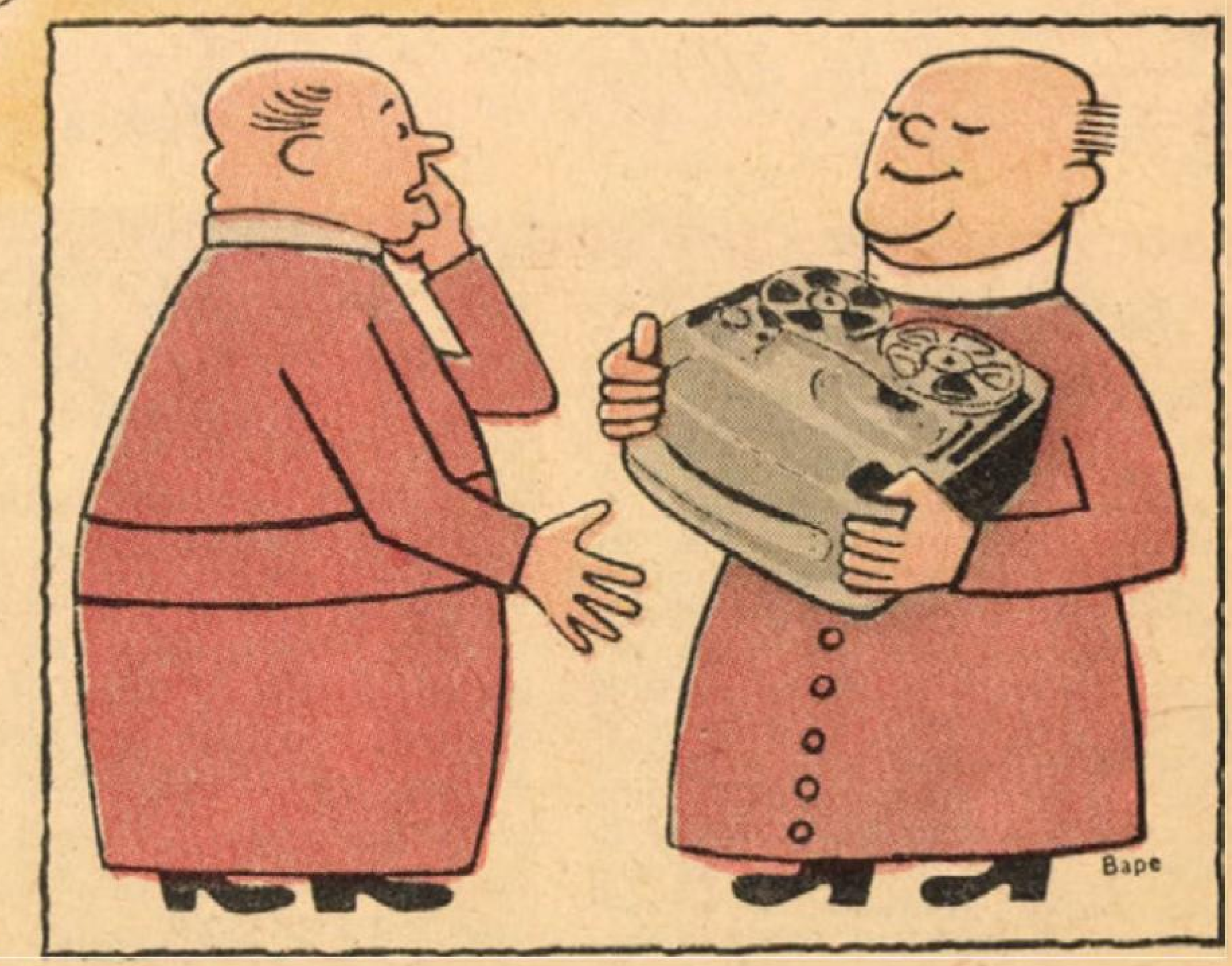
Minden arc az igazgató felé fordult, aki felemelkedett helyéről és miközben összecsomagolta irományait, szomorúan kijelentette:

– Hogy önök mit fognak csinálni, azt nem tudom, én a magam részéről megyek és macerálom a nénikémet!

Szlovákból fordította: Gerényi Tibor

– Látod, például ezt a lányt is minden protekció nélkül vette fel az igazgató.

– Főtisztelendő uram! Éliás atya itt küldi a bűneit és kéri, hogy ezek alól legyen szíves feloldozni . . .

Le a bürokráciával

Telepítéssel a bürokráciáért!

Mint igazságügyi írásszakértő szerettem volna felvenni az Igazságügyi Gazdasági Hivatalnál azt az összeget, amelyet előzőleg a gazdasági hivatal és a bíró egyaránt jóváhagyott, s a fél már be is küldött a járásbíróságnak részemre. A díjat kiutaló végzéssel kezemben, elmentem az említett hivatalba, ahol a pénztáros a következő meglepő közlést tette:

– A pénz valóban megjött, de nem lehet felvenni, mert egyszerű postautalványon küldték, előbb tehát telepíteni kellett a saját csekkszámlánkra.

Vagyis a pénztáros fogta a pénzt, elvitte a bankba és t e l e p í t e t t e a saját csekkszámlájukra. Ezekután behatoltam a „telepítés” lényegébe. Az egyes állomások a következők: 1. Befizetés (postautalványon), 2. készpénz a gazdasági hivatalnál, 3. telepítés a helyi banknál, 4. a telepített összeg elkerül a területi bankhoz, mert csak az foglalkozik vele, 5. telepített összeg a budapesti Nemzeti Bankhoz kerül, 6. a telepített összeget visszajuttatják a helyi bankhoz, 7. telepítésről értesítés a gazdasági hivatalhoz, 8. kifizetés a félnek . . .

Mindez alig két hét alatt. Igaz, kis összeg, de telepítve van . . .

Dr. V. Á.
Kaposvár

Hallgató „Tünde”

Nagy örömmel vettem tudomásul a „Tünde” nevű magyar gyártmányú tranzisztoros zsebrádió megjelenését és 1290 forintért rögtön vettem is egyet magamnak. Örömöm azonban rövid idő elteltével bosszúsággá változott, mert a kimerült telep helyébe nem tudok újat kapni. Telep nélkül viszont a zsebrádió néma, mint a csuka. Hónapok óta kilincselek már a szakboltokban telep után, de mindenütt azt mondják: várjak türelemmel, átmeneti nehézségek miatt késik a telep gyártása. Ezt a mesét azonban nagyon hosszú ideje halljuk. Ehelyett most már a „Tünde” hangját szeretném hallani.

Késmárki Béla
főagronómus, Füzesabony

Minek nevezzelek?

Mint megrögzött antialkoholista, mindig kíváncsian böngésztem a sajtó azon cikkeit, amelyek arról tájékoztattak, hogy milyen újabb üdítő ital kerül forgalomba, a fogyasztóközönség nagy örömére. Ennek nagy jelentőségét igazolja az a pályázat, melyben eldőlt, hogy milyen nevet adjanak a születendő italnak.

Így tehát hónapokkal ezelőtt boldogan nyugtáztam,

hogy a vita lezárult, s a diadalt az „Almuska” név aratta. Ünnepélyesen adták át az illetékesek a névadó szülőnek az őt jogosan megillető néhány száz forintot pályázati díj címén. Az elnevezés nemcsak az értékelő bizottságnak, de nekem is nagyon tetszett.

Ilyen előzmények után meglepődve olvastam az újsághirdetést, amely mindenki tudomására hozza, akit csak illet, hogy: „Ez igazán jó! A hírös kajszi őszibaracklé, ALMUSKA az eredeti gyümölcs tiszta leve, minden idegen anyag hozzáadása nélkül.” A hirdetést felolvastam a családban; a csodálkozás általános volt. A csendet nyolc esztendős, másodosztályos kislányom törte meg:

– Édesapa, az „Almuska” nem almából van?

Felvilágosítottam, hogy eddig én is azt hittem, de úgylátszik, mégiscsak barackból készítik.

– Ha barackból készítik miért nem „Baruskának” hívják? – kérdezte tovább a kislányom.

Erre nem tudtam mit válaszolni. Javaslatát ezennel átadom az illetékeseknek. Kérem, hogy az érte járó tiszteletdíjat az alábbi helyre küldjék:

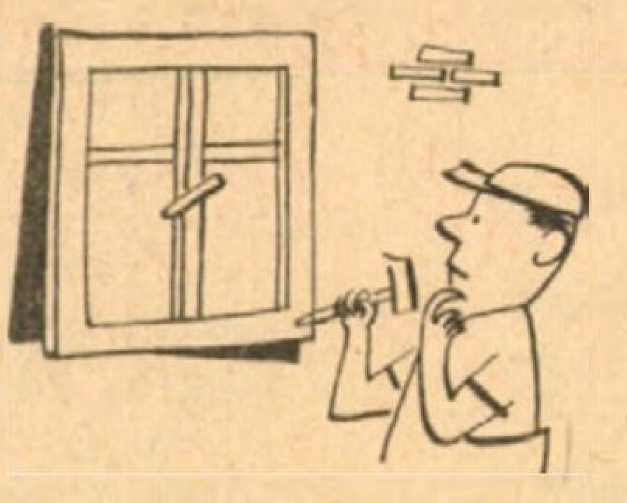
Kovács Kornélia
Berekfürdő

Rossz volt a konstrukciójuk

Nem akartam hinni a szememnek, mikor megláttam, hogy az újjáépített Lottó Áruház első emeleti ablakkereteit szorgos munkáskezek püfölik kifele a falból. Nem, ez nem lehet igaz, mondogattam magamnak, hiszen ezek a vadonatúj vaskeretek még jószerivel bele se melegedtek a falba és máris . . . Meg is kérdeztem mindjárt a leszerelőrészleg egyik dolgozóját: mit vétettek ezek a tegnapelőtt beépített keretek, hogy holnapután már ki kell dobni őket?

– Rossz volt a konstrukciójuk, – válaszolta röviden, majd magyarosabban is kiértékelte a keretek konstrukcióját, de ezt olyan vastagon cselekedte, hogy még ma is pirul tőle a jegyzetfüzetem.

Node, ha ilyen rosszul viszonyultak a konstrukcióhoz ezek a makacs keretek, miért rakták

be őket, illetve miért vették át a selejtes munkát? . . .

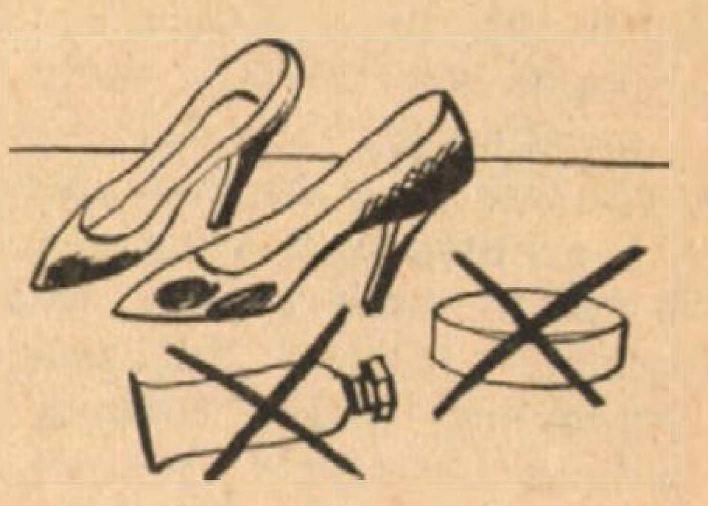
– Ezt az építtetőktől tessék megkérdezni, mert ebben a kérdésben ők az „okosok” . . .

Megkérdezem!

(bernáth)

Lesz, ahogy lesz? . . .

Vettem egy pár drapp-színű *antilopcipőt,* majd mikor néhány hetes hordás közben bepiszkolódott, elmentem a Háztartási Boltba hozzávaló cipőtisztítóért. A boltban közölték velem, hogy csak sötétbarnát és feketét gyártanak. Kérek a magam és a többi sorstársam részére tanácsot: elmenjen-e a

boldogtalan vásárló előbb a Háztartási Boltba megérdeklődni, hogy milyen színű cipőtisztítóra számíthat és aztán olyan színű cipőt vásárol, vagy „lesz, ahogy lesz” jelszóval bemegy a piros, a kék, a zöld, vagy a drapp antilopcipőt, aztán bosszankodik egészen addig, amig a cipő tart?

Gál Júlia
VII., Jobbágy u. 16.

Filléres bosszúság

Vásároltam egy „Unipress” nevű, 250 forintos ügyes kis presszógépet. Ez a kis kávéfőző mindent tud, amit egy masinának tudnia kell, csak egy hibája van: a tömítésre szolgáló gumi rövid főzőcskézés után elernyed. Írtam a gyártóknak, (Fémlemezipari Művek Fémtömegcikk Gyártelepe, X., Monori út), hogy készpénz ellenében küldjenek néhány darab gumitömítőt, mert gyakran kell cserélni. A gyártó vállalat azonban még csak válaszra sem méltatta kérésemet. Ez úton kérem tehát őket, ha már megcsinálták e remekbeszabott kis kávéfőzőket, gondoskodjanak a filléres gumitömítések pótlásáról is.

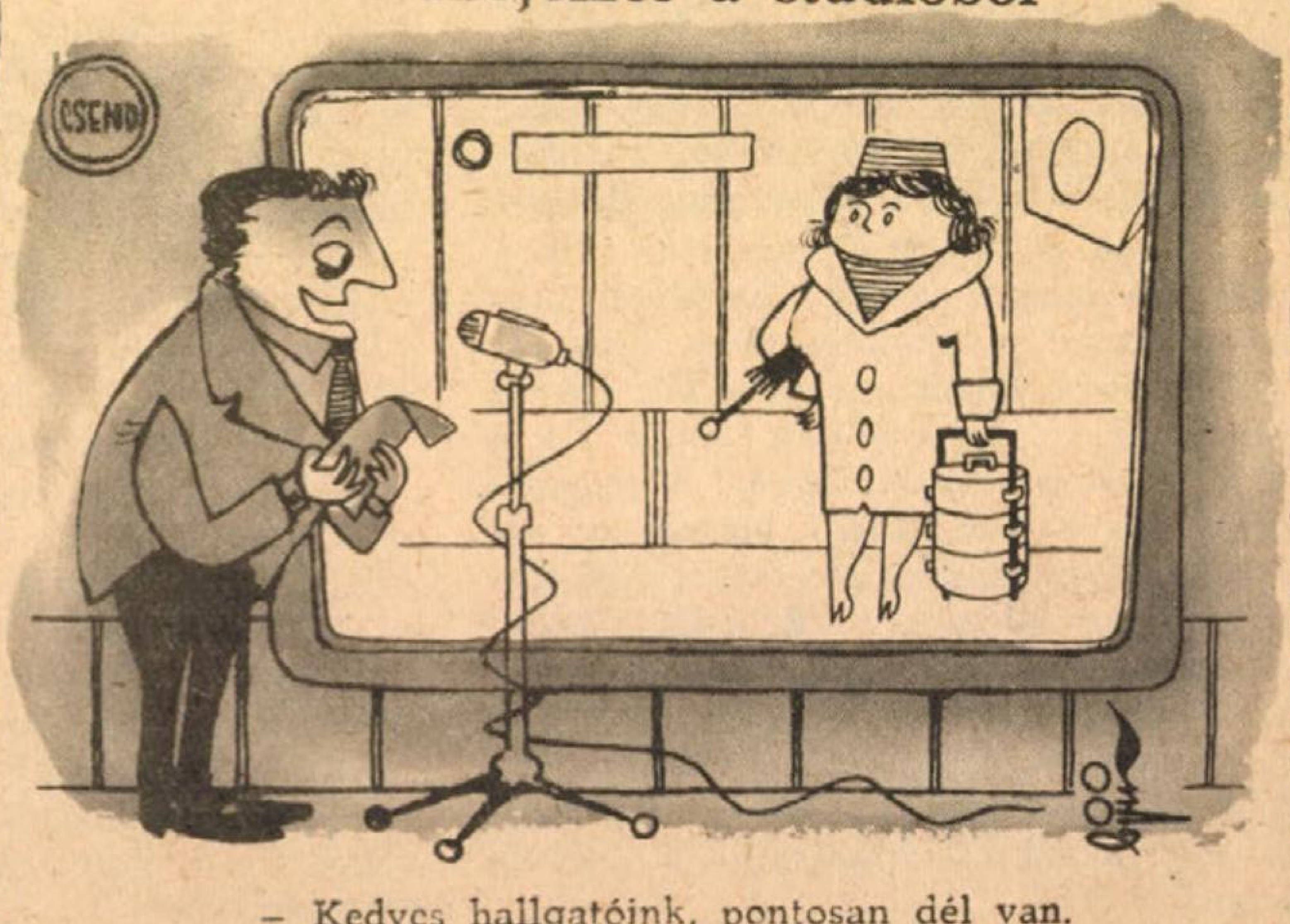
Szász Sándor
gyógyszerész,
Bátya

Tavaszi telefon

Mással beszél . . .

Pontos időjelzés a stúdióból

– Kedves hallgatóink, pontosan dél van.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Miniszterségem idején egyszer bejelentés nélkül, Harun al Rasid módjára megjelentem a Trefort utcai mintagimnáziumban és benyitottam egy tanterembe. Végighallgattam az órát, azután elbeszélgettem a diákokkal.

Másnap riportok jelentek meg erről a váratlan látogatásról, én pedig harmadnap autón Pécsre utaztam, ezúttal hivatalos látogatásra. Pécs előtt, egy kisközségben a falusi iskola mellett mentünk el. Megállíttattam az autót és elhatároztam, hogy ugyanúgy, mint ahogy a Trefort utcában csináltam, itt is váratlan látogatást teszek. Benyitottam az iskola egyetlen tantermébe. Amikor beléptem, az igazgató-tanító egy pillanatig a csodálkozástól megnémulva nézett rám, aztán felkiáltott:

— Ez nem igaz!

Én leültem melléje, végighallgattam a tanítást, azután elbeszélgettem a gyerekekkel. Búcsúzáskor így szólt az igazgató-tanító:

— Bocsánatot kérek a furcsa üdvözlésért, de tegnap a Trefort utcai riportokat olvastuk feleségemmel. Én megjegyeztem, hogy ilyen meglepetés akkor sem érhetne bennünket, ha százhúsz évig élnénk, hiszen ide, az iskola fennállása óta, még egy helyettes tanfelügyelő sem tette be a lábát. Ilyen előzmények után ne tessék csodálkozni azon, hogy nem hittem a saját szemeimnek, amikor feltárult az ajtó és belépett a miniszter.

Ortutay Gyula

Szerény kívánság

A beépített konyhabútor
Új házakban már általános,
Ilyen konyhára vágyom én is,
Mert van előnye ennek számos.

A beépített bútoroktól
Felderülne a fizimiskám,
De építsenek be konyhámba
Egy stabil bejárónőt is tán.

Hidvéghy Ferenc

Sakksport falun

Szegő Gizi rajza

– Úgy igyekezzetek, lányok, hogy aki elveszíti a partit, az kapálja meg a borsót!

Az első tiltakozás

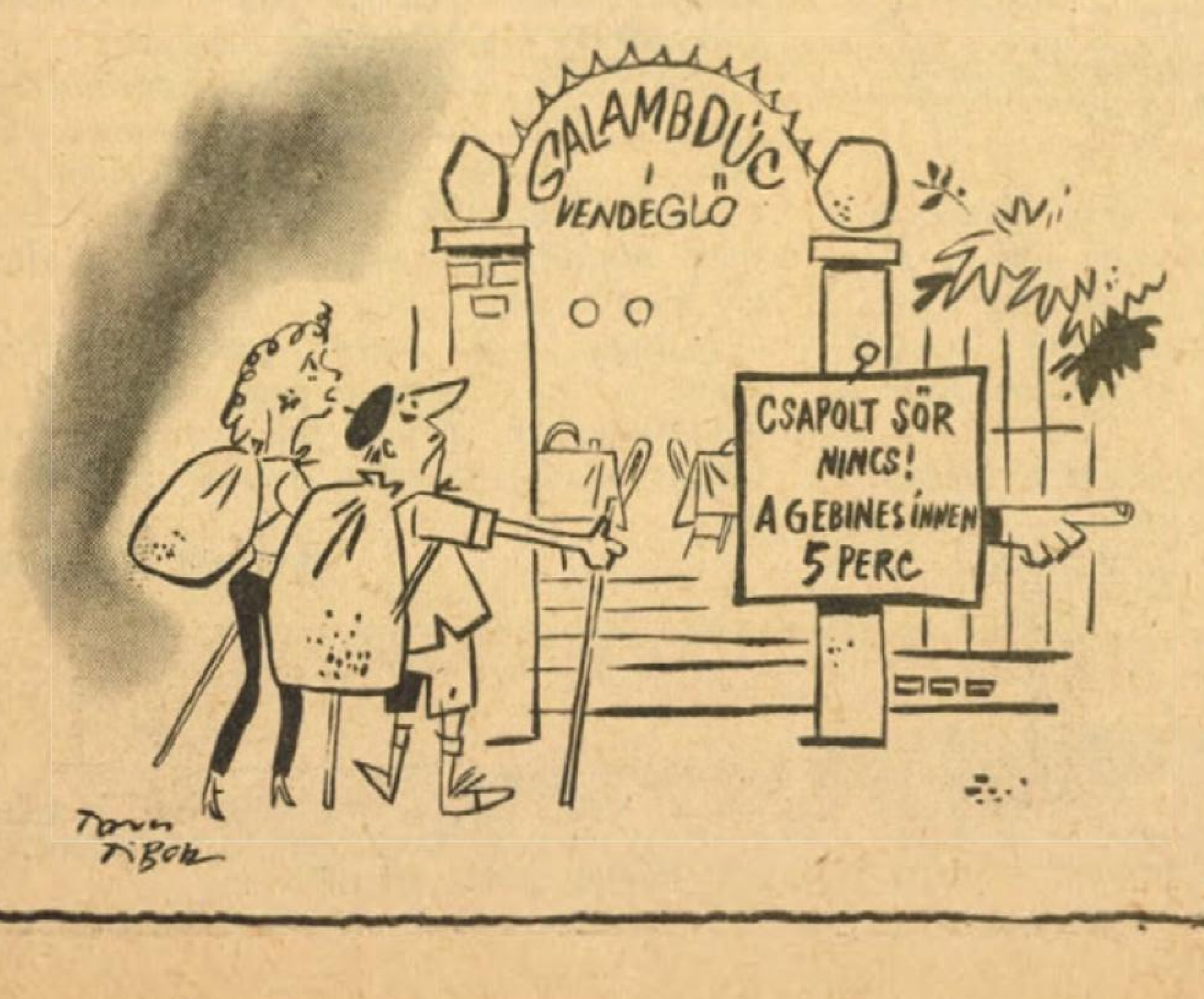
Mészáros András rajza

Ádám: Jó, jó, de azért vidékre akkor sem megyek!

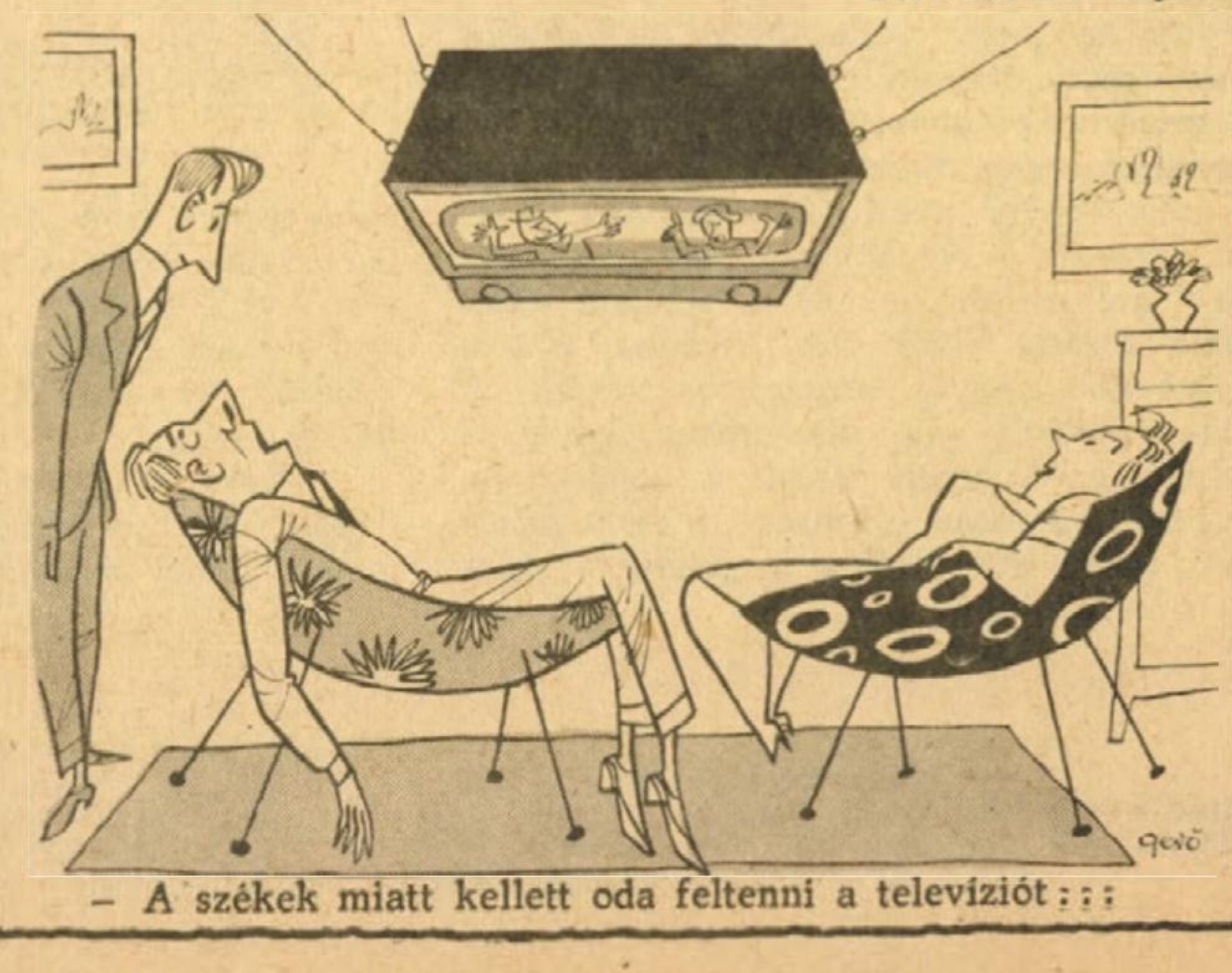
Udvarias tájékoztató-tábla

Toncz Tibor rajza

Modern idők

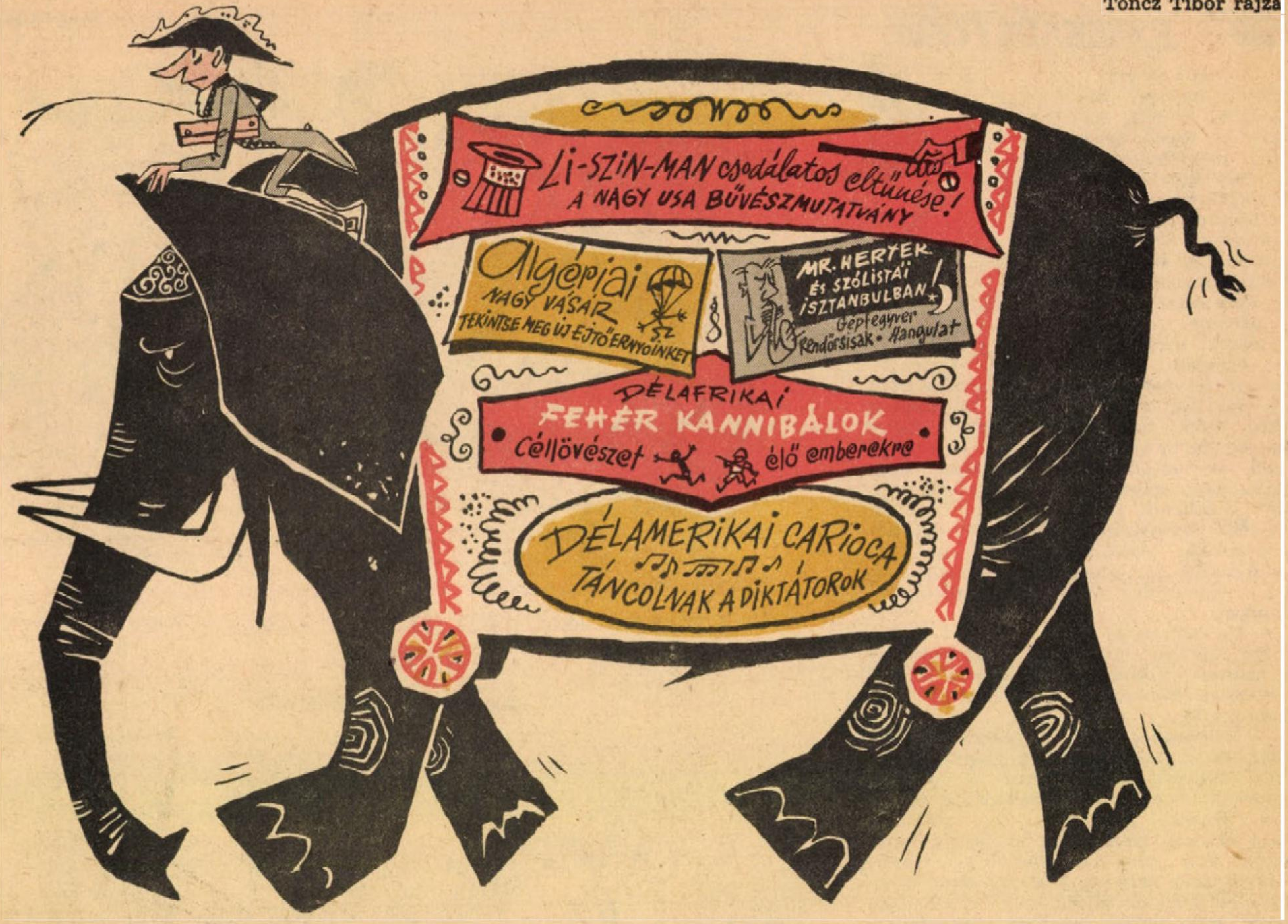
Gerő Sándor rajza

– A székek miatt kellett oda feltenni a televíziót . . .

Nagy nyugati világcirkusz

Toncz Tibor rajza

Vidéki busz

Régen ezek az Isten háta mögötti dunántúli kisközségek, mint Csicsó, Tóti, Tagyon meg Kála, még a térképen sem szerepeltek.

Ma pedig már ott tartunk, ezek a községek ugyanolyan joggal és igénnyel, mint Tapolca-Győr, vagy akár Budapest bekerültek a MÁVAUT térképes menetrend-könyvébe.

De a menetrendre csak a magamfajta járatlan pestinek van szüksége, mert az asszonyok már a piaci járathoz fejik a tehenet, köpülik a vajat, hogy a busszal bejussanak Tapolcára.

Busszal mennek az emberek kapálni, a gyerekek az iskolába, a legények leánynézőbe.

Így hát nem csoda, hogy a hivatalos menetrend átalakult afféle családi menetrenddé, különösen szüret, farsang, lakodalom, meg disznótorok idején. S még a megállók is aszerint módosulnak, hogy az utasnak, a vezetőnek, meg a kalauznak hol a komája, ki a rokona, vagy most éppen kivel van haragba. Ezt a helybeliek nagyon számon is tartják. A más vidékről való utas-ember legyen a talpán, ha kiismeri magát a megállókon.

Első utazásom alkalmával csak ámultam mindezen. Káláig vágtáztunk, mint az ördöglovasok, a kalauz meg sem kérdezte, pontosan tudta, hogy odáig nem száll le senki.

Na, gondoltam, mi ennek a vágtató Ikarusznak az a tíz kilométer Tótiig, ahová utam visz. Akkor még nem sejtettem a helyi menetrendet, amely úgy diktálta, hogy a falu közepén nekirugaszkodó busz, a falu vége előtt hirtelen megálljon, s ott tartózkodjék egy öreg

negyedórát, ami alatt a busz személyzete s néhány utas eltűnt egy éppen nem MÁVAUT-megálló kinézésű parasztház kapujában. Amikor visszajöttek, a beszélgetésük foszlányaiból rekonstruáltam a történteket.

– Kár, hogy az orjalevest lekéstük, hiába tapostam idáig a gázt – ... a kolbász jobban sikerült, mint tavaly, nem sajnálták tőle Mári néniék a fokhagymát ... – de a kásás hurkával én nem vagyok kibékülve ...

Mire a tóti faluvégére értünk, hiteles beszámolót kaptam egy falusi disznótorról.

Persze az ember sohasem tudja, mi mire jó. Mert másnap, amikor visszafelé jöttünk, már ismerősként üdvözöltek, láthatóan befogadtak a busz-családba. A busz most menetrendszerűen érkezett, csak éppen, mint egy megcsökönyösödött ló, tovább nem indult. Azaz csak lépésben bekocogott a szerelőműhelyig, illetve, ami az utasokat jobban érdekli, a kisvendéglőig. Itt aztán az Ikarusz a javítóba került, minket pedig otthonosan betessékeltek a fehér asztalokhoz.

Várakozás közben kellő koccintgatás után, – mert mit tehet ilyenkor az ember –, az ismeretlenek ismerősök lettek, s már elénekeltük valamennyi utas kedvenc nótáját, amikor az Ikarusz indulásra jelentkezett.

Mindez csak azért jutott eszembe, mert Pestre érkezve a pesti busz még a megállóhelyen se vett fel, s nóta helyett ideges megjegyzéseket húztak a fülembe ...

Borsodi Erzsébet

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.1835. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.